

142 години от рождението на Учителя

Преди 142 години на 12 юли 1964 в с. Хадърча (Николаевка), в семейството на Добра и свещеник Константин Дъновски се ражда Петър Дънов. До тридесет и третата си година той извървява мистичен път на велика саможертва, за да въплъти духа на Учителя Беинса Дуно и осъществи новата проява на Божественото Учение на Всемирното Бяло Братство. Реализацията на мисията му започва от първите трима ученици, за да възрастват постепенно и да се разгърне мощ-

но, устремена към бъдещето. Защото Новото Учение, което Учителя донася, е насочено към изгриващата Нова култура на

Шестата раса. То не може да бъде отждествявано с която и да е религия или църква, защото е жива наука и практическа

философия. Изнесено в около 7000 беседи и лекции с неизчерпаемо богатство от теми, това Учение се изявява не само като слово, но и като музика и като Паневритмия. „Моето Учение е за Живата Природа, за човека, за Разумното в света и за Бога – науката за Любовта“, говори Учителя.

Днес човешката душа разкъпва подлъчките на Божественото Слово на Учителя Беинса Дуно и възнася ароматна благодарност и Любов за великата благодат, която то носи.

В поредицата „Учениците...“

Пътят на ученика Елена Андреева

Елена Андреева е една от трите стенографки, на които дължим възможността да четем Словото на Учителя. През целия си съзнателен живот, в продължение на седемдесет години тя стенографира, дешифрира, препечатва и съхранява безценния

Елена Андреева

дар на Божието Слово. Дарена с дълголетие, тя успява да предаде на следващото поколение онова безценно живо дишане на времето, в което Учителя създава Школата на „Изгрева“. Нейният жизнен път е път на ученик, белязан със знака на мъчителното самопознание и себенадмгване. Със своята искреност, естественост и непосредственост във всичко, което разказва и пише за живота си, Елена Андреева дава възможност на другите да почерпят мъдрост от ценните й житейски опитности.

Родена в малко селце в Битоля, Македония, където има само начално училище, а жените дори не знаят да четат, Елена след много житейски трудности и лишения успява да завърши Първа девическа гимназия в София и философия в Софийския университет. В своите спомени тя пише, че точно нейната любознателност я отвежда при Учителя през 1920 г.

По нишките на душата. Има нишки в душата. Има нишки в душата.

които тъкат пътя на човека и го водят към това, за което е предопределен. Една от тези нишки в душата на Елена Андреева е силният й стремеж към познание.

Родена в малко селце в Битоля, Македония, където има само начално училище, а жените дори не знаят да четат, Елена след много житейски трудности и лишения успява да завърши Първа девическа гимназия в София и философия в Софийския университет. В своите спомени тя пише, че точно нейната любознателност я отвежда при Учителя през 1920 г.

продължава на стр. 6

Послание до Латвия

ПУБЛИКУВА СЕ ЗА ПЪРВИ ПЪТ

Разговор на с. Амалия Вайланд с Учителя от 25 юли 1939 г. 10 часа преди обяд

Темите, на които ще говорите, могат да бъдат: „Моето пътуване за България“, „Паневритмия“, „Новата епоха“.

На тези, които ще чуят за вашето идване в България и пожелаят да дойдат, ще им кажете, че не може да се посети Братството в България без поканата.

Вие може да работите за въвеждането на Паневритмията в Латвия. Всеки ден могат да правят пър-

вите шест стари упражнения, които са без музика, а пък цялата Паневритмия може да се изпълнява от пролетта до есента, веднъж в седмицата, всеки неделен ден, и то във от града, на някоя полянка. Първото от старите шест упражнения означава инволюцията и еволюцията, т.е. слизване на Духа и възлизане на Духа. Когато спускаме ръцете си надолу, това означава слизване на Духа – инволюция.

Също така първите три крачки назад, това е пак слизване на Духа, продължава на стр. 2

Дружествено читалище „П. Р. Славейков“ във Варна и Учителя Петър Дънов

НОВИ ДАННИ ЗА ЖИВОТА И ДЕЙНОСТТА МУ ОТ 1896 ДО 1899 ГОДИНА

Людмила Димитрова
Даде ми се, през месец август 2004 година, до мен да стигне първият годишен отчет на Дружествено читалище „П. Р. Славейков“, отпечатан през 1898 г. От него се разбира, че то е учредено на 04.12.1896 г. в град Варна, участък (днешна Стара Варна с кривите й улици), а Уставът му е

приет на 29 декември същата година. Това е времето на втората просветна вълна, заляла страната ни, когато се учредяват много читалищни и училищни библиотеки. Първата е около 1860 година.

Председател на Настоятелството на новоучреденото читалище е продължава на стр. 2

Новини

Първо участие на издателство „Бяло Братство“ на Пролетния панаир на книгата

Галина Герасимова

Асоциация „Българска книга“ е новият организатор на панаира на книгата, провеждан по традиция в НДК. За първи път фойейтата на три от етажите в Двореца на културата бяха предоставени на издателствата за представяне на техните произведения. Сто и двадесет издателски къщи от цялата страна предложиха своята книжна продукция в цялото й жанрово многообразие.

На 23 май бе подреден щандът на издателство „Бяло Братство“ – 58 заглавия на книги, над 20 диска с музика и песни на Учителя и 7 документални филма.

На 24 май импровизираната зала за представяне на нови книги беше препълнена с хора в празнично настроение. Последното издание, посветено на Паневритмията, привлече многобройна публика. И тя не остана разочарована. Редуването на интелегентно поднесени изказвания от водещата Ина Дойнова с музикални изпълнения и демонстрация на упражнения от Паневритмията (поднесени от малките деца Богдана и Симона) удовлетвори и най-смелите очаквания. Приятна изненада бе проявеният голям интерес, най-вече от младите хора, към всичко, свързано с Учителя. Имаше случаи младежи, след като са взели и прочели нещо, да се върнат на другия ден с каталога, за да си купят още книги.

Посетителите се интересуха не само от изложените книги и дискове, но и от живота на Братството и Паневритмията.

Художничката на НДК изрази мнение, че имаме най-хубавия щанд и най-красиво оформените книги на панаира.

Асоциация „Българска книга“ номинира книгата „Великата майка“ като едно от 30-те най-добри издания на годината.

Щандът ни беше посетен и от Президента на Република България Георги Първанов, който получи като подарък книгата „Учителя“.

След представянето на Паневритмията ни посети директорът на Асоциация „Българска Книга“ и сподели, че на панаира във Франкфурт най-голям интерес на българския щанд е имало към Словото на Учителя. Той изрази надежда, че издателството ни ще се ангажира с по-обширно предлагане на материали, свързани с Учението на Бялото Братство.

Голяма радост ни достави неочаквано големия брой посетители на щанда на издателство „Бяло Братство“. Някои от тях от панаира в НДК отпътуваха направо за събора в Мадара.

Това бе първият – и то подчертано успешен! – опит за участие в традиционния панаир на книгата в НДК. Най-дълбокото удовлетворение безспорно иде от неочаквано големия интерес, проявен към нашата експозиция. Всичко това ни вдъхва надежда, че нашата продукция откликва на духовните търсения на читателите. Да си пожелаем и занаят да предлагаме най-доброто от Словото на Учителя и всичко, свързано с него – като храна за душите и сърцата на търсещите в Духа.

фото Елена Кацарска

Дружествено читалище „П. Р. Славейков“ във Варна и Учителя Петър Дънов

от стр. 1
известният интелектуалец и демократ, пет пъти парламентарист и два пъти кмет на гр. Варна, Кръстю Ив. Мирски. За касиер е избран не по-малко известният и обичан от народа Капитан Петко Войвода /Петко Киряков/. Изумлението ми достигна своя връх, когато прочетох, че **длъжността библиотекар-домакин е поверена на Петър К. Дънов** – неизвестен за нас досега факт от биографията на Учителя! Най-често по това време библиотеките са били поверявани на учителите – хора просветни, боравещи с книгата. Да бъде поканен за хранител и разпространител на знанието, на Духа, редом с тези известни българи – каква чест за наскоро завърналия се от Америка млад човек! Но тази чест е заслужена. Той вече е бил учител в с. Хотанца, Русенско, дипломира се е по богословие и медицина в Америка и е издал току-що през 1896 г., една изключително напредничава книга – „Наука и възпитанието. Началата на човешкият живот“ (Варна, 1896). А и баща му, поп Константин Дъновски, не е кой да е – и той е борец на Духа.

Прочетох на един дъх целия отчет, после пак и пак. Според отчета на Учредителното събрание, приемането на Устава и окончателното разпределение на длъжностите е станало в рамките на точно един месец – от 4 декември 1896 до 5 януари 1897 г. Това ме навежда на мисълта, че Учителя сигурно е бил един от активните учредители на читалището. По всяка вероятност е помогнал и в съставянето на първия му Устав, приет на 29.12.1896 година.

Трябваше да осъзна добре информацията, която ми се даде, нейната значимост и въпросите, които породиха у мен. Отново прегледах източниците, с които разполагах, за да извлека още нужна ми информация за този период, ако бях пропуснала такава. Оказа се, че освен повтаряният от авторите момент за „Посвещението“ на Учителя, осъществило се през месец март 1897 или 1898 г., други по-конкретни данни за неговия живот и дейност няма. Във връзка с посвещението се цитират дати като: 3 март 1897 г., 7 март 1897 г., други споменават само 1897 г. или периода 1897-1900 г. Милка Кралева цитира различна

година – 7 март 1898 г. За места на осъществяването му се посочват: Нови пазар /повечето автори/ и с. Тетово, Русенско /Св. Няголов; М. Кралева/.

От Отчета и от последващите изследвания се разбира, че Учителя е работил активно по главната цел на Дружественото читалище според Устава му, а именно: **да подпомага сближението и взаимното умствено развитие на членовете, особено в гражданствено отношение, и да поддържа читалня в III участък на града Варна, в която постепенно да се учреди участъкова библиотека.**

Учителя е държал повече от пет много добре посетени сказки пред членовете на читалище „П. Р. Славейков“ и читалище „Зора“. Поканвани са били и граждани, при „вход свободен“ и „прием кордиален“, които след това са можели да се

1897 година. Заглавието й **Наука и философията**, е логично продължение на предишната.

През есента на 1898 година гражданите слушат сказката **Защо и как живеем**. Все още не е ясно кога е държана петата, за която знаем – **Основите на просвещението** и последващите една или още няколко сказки, за които има податки. Има информация, че последните две цитирани сказки са осъществени на територията на Дружественото читалище „Зора“ по молба, отправена от Настоятелството му.

Тук трябва да споменем виждането на Настоятелството, че е необходимо след сказките да има и дискусии, чрез които слушателите да се приучват да бъдат активни в слушането и заемането на лична позиция по разглежданите проблеми. Сказките били, както споменахме, публични

ко отношение 1897 и 1898 г. Вероятно закриването му има връзка и с факта, че един от основателите и негов основен двигател – Кръстю Ив. Мирски, напуска град Варна, след като в 1900 г. е избран отново за депутат в Народното събрание и се премества временно в София. Връзка има може би и със смъртта на Капитан Петко Войвода на 7 февруари 1900 г. Сигурно и други подобни сътресения са принудили Настоятелството, отново начело с д-р Кръстю Мирски, да закрие читалището на последното си заседание на 21 април 1901 г.

Според втория Устав на читалището, гласуван точно две години след първия – на 29.12.1898 г., при случай на негово „растуряние“ Настоятелството му може да потърси друго читалище „във Варна или окръжието й“, което чрез „общото си събрание“ да приеме същото име и развие същата дейност. Тогава книгите на читалището ще преминат към него.

Такъв случай се явява. И след преговори, през есента на същата година, в с. Аврен, Варненско, се учредява читалище, което приема същото име – „П. Р. Славейков“. То онаследява печата на варненското читалище, библиотечния му шкаф и един чувал с книги. Друга, вероятно по-голямата част от книгите остават за „временно ползване“ от библиотеката на Варненското женско читалище „Саморазвитие“, съществувало със сигурност до началото на 1902 г. Какво става после с тях, след затварянето и на това читалище, все още не знаем.

Първата регистрирана, раздадена за домашно четене книга от новосформираното читалище в с. Аврен е от 21 октомври 1901 г. – точно шест месеца след официалното закриване на съименника му от град Варна.

Читалище „П. Р. Славейков“ в село Аврен, Варненско, е живо и активно и днес. Авренчани са чествали неговата 100-годишнина на 15.12.2001 г., а през есента на 2006 г. се готвят да честват и 105-годишнината му.

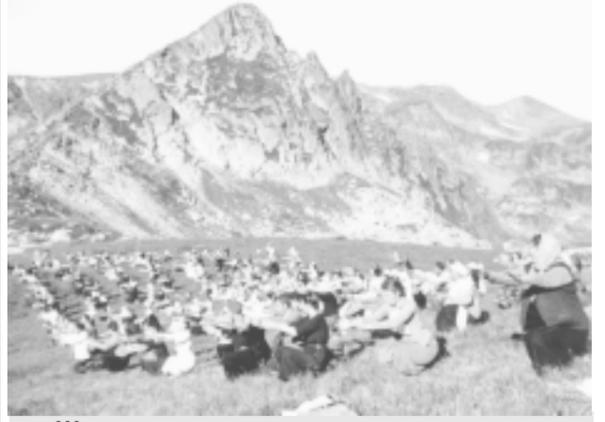
Все още тънат в тъма годините 1899 и 1900 от живота на Учителя. Бил ли е Учителя Петър Дънов активен член на читалището и през тези години, или вече го е напуснал, за да последва баща си в Нови пазар?

За нас остават въпросите и желанието да търсим отговорите

Послание до Латвия

от стр. 1
а извиването ръцете нагоре означава

тъпка, която не дава сила, не е правилна постъпка.

Шестте упражнения

еволуция или възлизане. Същото означават и трите крачки напред. *Надолу* и *назад* са синоними, а *пък нагоре* и *напред* са пак синоними. Инволюцията и еволюцията можем да ги сравним с един процес в растенията, има известна аналогия. Едно жито зърно, посято в земята – това е слизане, инволюция. После се издига стрък над земята и дава плод – това е възлизане или еволюция.

Трябва да се обясни на обществото вътрешната страна на упражнението, особено на паневритмичните упражнения. Трябва да им се обясни вътрешното значение на всяко паневритмично упражнение.

Животът почва с движение. Светлината се движи правилно. Топлината и тя се движи правилно. Всичко в света се движи. Всичко онова, което е живо, се движи.

В сказката за Новата епоха между другото ще кажеш: *трябват правилни движения в света, трябва правилна мисъл, правилни чувства и правилни постъпки*. Правилна мисъл е тази, която има правилно движение. В мисълта трябва да има светлина, и ако в нея няма светлина, тя не е правилна мисъл. Тя не може да се нарече мисъл. Чувство, което няма разширение и което не дава топлина, не е правилно чувство. Правилното чувство дава топлина, а пък правилната постъпка дава сила. Пос-

Върху всяко едно от упражненията на Паневритмията говори поотделно, след като изложиш общите нейни принципи.

Първото упражнение е Пробуждане – означава следното: когато се свият ръцете на юмруци на рамената, това означава вземане от Бога. А разтварянето на ръцете и простирането им настрани означават: каквото съм взел, давам. И като давам, пак вземам. Трябва да имам желание да дам това, което съм взел от Бога. Когато ръцете са прострени настрани, от тях излизат енергии. Значи ръцете дават и след това вземаме Божественото. Силата е там: да вземам и да давам правилно.

В книгата „Пътя на ученика“, когато се говори за старозаветен, новозаветен, праведен и ученик, то се разбират епохи: старозаветната епоха, новозаветната епоха, епохата на праведния, която е съвременната епоха, която е правова, а ученикът е новата епоха, която иде. Като се казва *новозаветен*, не се разбира учението на Христа, а се разбира епохата, състоянието на човечеството в онова време. Книгата „Учителя говори“ да се преведе на латвийски и руски език.

Сестрата запитва: Да се изложи ли една кратка биография за Вас?

Учителя каза: Засага биографията да се изостави, а да се изложат идеите.

С приятелите от чужбина

II. Засядания на Настоятелството.

Във заседанието си на 5 Януарий 1897 Настоятелството си разпредели длъжностите: председател Кр. Ив. Мирски, подпредседател Недялко Х. Хр. Попов, касиер Капитан Петко Киряков, библиотекар-домакин Петър К. Дънов, секретар Никола Т. Бакарлов и заместник Фидинъ Христоф. Във същото заседание се разбриних кредити за дружествен разходи. Други заседания Настоятелството държа на 20, 24, 26 Януарий, 26 Февруарий, 12 Мартъ, 4 Априлъ, 16 Май, 1 Юний, 5 Юлий, 19 Августъ, 1, 10 и 28 Ок-

Факсимиле от Устава

запишат за членове на читалището „П.Р.Славейков“.

Заглавието на първата сказка е **Произхождението на Човека**, държана на 18 май 1897 г. в зала „Съединение“, най-голямата за времето си в града. Намира се в центъра на днешна Варна и покорява с достолепие всеки спрял поглед върху нея. Започната е по идея на кмета Кръстю Ив. Мирски през 1888 и довършена при следващия кмет Михаил Колони в 1890 година.

Втората сказка се назовава **Преглед върху древната и модерна философия**. Изнесена е в наетото за седалище на читалището „отделение на зданието...“, в уч. , на № 257“ и намиращо се на същата тази улица „Дунав“, където на № 244 е живял при сестра си Мария. Датата е 9 ноември 1897 г., неделя. Само седмица след това, на 16 ноември 1897 г., неделя, пак в помещението на читалището, следва и третата сказка за отчетената

и без ограничения за посещения от гражданството. От тази възможност се възползваха и по-активните членове на разгръщащото се социалистическо движение във Варна – Георги Бакалов, Михаил Донсузов, Дечо Карагъзов, д-р Г. Стоянов, Никола Драгулев и други. Дискусиите през пролетта на 1898 г. станаха изключително яростни и Настоятелството преценило, че е по-добре да ги прекрати, тъй като насоката на читалищната просвета се измествала към марксистическа пропаганда. Сказките били възобновени през есента на 1898 г., но на тях вече не се допускали социалисти.

Дружественото читалище „П. Р. Славейков“ е просъществувало четири години и няколко месеца – от края на 1896 до началото на 1901 г. Закрито е по липса на финансови средства за издръжката му. Годините от 1899 до 1902 са години на голяма стопанска криза в България след неблагоприятните в стопанс-

В нашето училище не се позволява бързване

Ние трябва да бъдем сръчни и способни за всичко. В нашата школа ще застъпим всички занаяти. Няма да има занаят, който да не познаваме. Всички изкуства ще застъпим и от нас по-добри специалисти няма да има. И писатели, и инженери, и поети, и дърводелци ще имаме, тъй че ще знаем да правим туй-онуй, нищо няма да ни се опре. Никого няма да викаме отвън да ни работи. Някой брат няма къща - няколко други братя ще се заемат, в 2 - 3 недели ще му направят къща с 2 - 3 стаи. Ще строим. Ще кажете: „Отде ще вземаме пари?“ Всички камъни, тухли, пясък, всичко ще доставяме чрез нашия труд, ще покажем на хората, че всичко можем да работим. Ако искате, аз пръв ще ви дам пример. Ще ви покажа как се строи къща, как се работи дърводелство, всичко можем да работим. Няма да има занаят между нас, за който да кажем, че не е хубав. Не, всички занаяти ще можем да работим. Ние трябва да имаме смирение, всеки да върши работата си. Например следя учениците, като се каже да се вземат стомните, някой си мисли: дали ще мога да изклинча, или не? Всеки трябва, като дойде тук, да гледа сам да си донесе вода. И ако има някоя

слаба черта, да гледа да се поправи. Ако някой не иска да услужва, а иска другите да му услужват, тъймо той трябва да работи, да слугува и да си каже: „Днес ще слугувам.“ Защо? „Защото не ми се искаше да работя.“ И по такъв начин ние ще съкратим труда на 3 - 4 часа дневно. Ако всички работим

по 3 - 4 часа физически труд на ден, нашият труд много нещо ще ни даде. При такъв случай само можем да образуваме едно братство, една примерна комуна. Сега например два от опитите за комуна в Стара Загора пропаднаха и един в Русе малко го понараниха. Навсякъде пропадат, защото трябва да знаете, че когато се създава една комуна, трябва да се комунизират трудът, а не капиталът. Това, което излиза от русенци, то е ко-

мунизирани на капитала. Има ли труд комунизирани, всичко става, няма ли труд комунизирани - готовото лесно се изяжда. Тук, миналата година, заедно с трима души изкопахме един канал. Остана след това един ученик да работи сам по 2 - 3 часа на ден. Той едва след 3 - 4 месеца изчисти 5 метра.

Гледах го как работи: като вземе мотиката, изведнъж забърза, забърза, не се минава половин час, гледаш го, оставил мотиката настрана, почива. После пак я вземе, бърза, бърза. Не бързай, най-накрая бързай! Ще прахосаш енергията си. В нашето училище не се позволява бързане, поляка ще започнеш. Затова казвам: С микроскопически опити започнете! Най-първо образувате един комитет от 10 души. Лицата, които ще

влизат, вие сами си ги изберете, после ще ги представите на мене и аз ще видя, дали „торбата“ ще може да остане. Сега те не могат да се докачат, ще ги опитаме. На тях ще им поверим много нещо. Доста пари може да дойдат. Сестрите пък ще шият, чорапи ще плетат, торбички ще правят, занаят ще имат, градини ще правят. Всички по един час ще работят. Тъй ще направим, че от нас да излезе нещо. Велики мисли и желания ще дойдат. Така като вложим този труд, ще има благословение. Благославя се само онова, в което се влага човешки труд. Сега това е само един опит, не да събираме пари, но да се научим на един честен труд, труд с Любов. Не с насилие да се работи, но да знае човек, че е работил от Любов, и от първия ден още да се радва, че е работил за Господа и да усеща тази радост в себе си. Ако работите в годината 365 часа, те ще ви донесат 365 добрини, а 365 добрини, това е една велика сила. И така, ние сега ще опитаме разни положения, защото все за Любов говорим. Ако искаме да направим опит, трябва да работим от Любов и за Любов. Разбирате ли всички?

Из „Изпитвайте писанията!“ Съборно Слово, 22 август 1922 г.

На черешите в братската градина

Брат Андон отправи своя призив за бране на черешите в братската градина в Айтос. На 10 и 11 юни се отзоваха братя и сестри от Нова Загора, Сливен, Карнобат, Бургас, София. Още в петък братският дом се изпълни с ведри и усмихнати лица. Имаше и весели дечица. Екна глъч и смях. Всички се втурнаха към обикновените дървета с хубави черешите. Работихме два дни с голям ентузиазъм. Природата беше възнаградила труда на неуморните труженици с изобилен плод. Двете сестри Иринка и Златка непрекъснато се трудиха в кухнята, за да приготвят закуска, обед и вечеря. А брат Андон и съпругата му Пенка работиха всеотдайно - ще ги видиш качени на черешите, да носят щайги с плодовете и едновременно разпънали маркучите да поливат другите култури. Ароматът на цъфнали рози се носеше навред. Гледката в братската градина беше много красива. Приветстваме тези неуморни труженици - макар и в напреднала възраст те се трудят с младежки жар и ентузиазъм. Гошо с колата си пренасяше черешите

те на пункта за предаване. Въобще кипеше безспирен труд. Андон и Пенка любезно се обръщаха към всички да си занесат от братските черешите и у дома, за благословение. След брането на черешите, братя и сестри се отправиха да копаят лозето. Домакините Златка, Иринка, Пенка и Андон, въпреки многото задължения, бяха сред нас. А вечерта, както му е реда, след работа, за отмора, имаше концерт с песните на Учителя. Свириха Светла Орешкова на цигулка и Славчо от Карнобат на китара. Създаде се много приятна атмосфера на хармония. След концерта брат Андон благодари на всички участници за оказаната помощ и обяви програмата за неделя. С тих бащински глас ни заръча: „Където и да ходим, каквото и да вършим, да бъдем разумни, за да не оскъбим другите култури“. Ние всички благодарим за гостоприемството на тези добри и работливи хора. Пожелахме им здраве и дълголетие. Както винаги, така и сега, прекарахме два незабравими дни в братската градина на Айтос.

Пенка Монева,
Нова Загора

В град Любимец приложиха Словото на практика

Искам да опиша как ние, братята и сестрите от град Любимец, построихме салон през 1996 година. Имахме си салон, но през комунизма ни беше отнет и разрушен. На негово място построиха детска градина. Много трудно беше и през демокрацията. Брат и сестра подариха място в собствения си двор, за да построим салон. Искахме помощ от Благовест Жеков, тогава той беше председател. Отпусна ни 10 хиляди лева стари пари, сегашни 100 лева. Архитектът направи плана

безплатно. Брат Вангел, зидар, го строи безплатно. Други братя, трактористи, превозиха камъни, баластра, пясък - също безплатно. Брат Кирил, с негови машини направи две врати и 5 прозореца, също работи без заплащане. Всеки участваше и се трудеше с каквото може да помогне - било с пари, било с труд.

Имахме вар, имаше, но скъпа. Аз отидох в гранично поделение, което се намира наблизо. От преди години, когато строяха казармите, остана една голяма яма с

вар, която не се ползваше. Попитах командира - полковник, ще разреши ли да вземаме вар. Той каза: „Вземайте колкото искате. На нас не ни е нужна.“ Целият салон изградихме и измазахме отвън и вътре. Голямо добро направиха те. За една година салонът бе готов, поставен с балатум и сгъваемите столове.

Преди няколко години ни гостуваха д-р Стратев, Ина Дойнова, Йоана, Веска. Изнесоха концерт в читалището.

Искам да спомена, че след нас се построи салон в Нова Загора, в

Айтос. Сега искат в София да строят. Нека се почне. Но всичко да става по закона на Любовта, Мъдростта и Истината. Учителя каза: „Когато Любовта царува смут не става. Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава. Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее.“

Братя и сестри, работете под ръководството на Бога и Учителя.

Сега желая ви всичко добро.

Писмо от ръководителя на групата в гр. Любимец Димитър Христов Караатлиев

Салонът в Любимец

Съобщение

Документите на проекта на новия салон в София се предвиждат в архитектурния отдел на Общината. Събирането на средства продължава. Благодарим на всички братя и сестри за изпратените дарения.

БРАТЯ И СЕСТРИ,

НОВИТЕ СМЕТКИ НА БРАТСТВОТО СА:

Сметката на Братството в ЛЕВА:
Титуляр: ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО
БИОХИМ, клон Средец
София 1000, ул. „Иван Вазов“ 1
BG05BACX96601060704509

**СМЕТКАТА НА БРАТСТВОТО
В ЕВРО И ДОЛАРИ Е:**

Титуляр: ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО
Име на банката: БУЛБАНК
Клон: ЦЕНТРАЛЕН ОФИС
Адрес на банката: Площад Света Неделя 7,
София 1000
SWIFT: BFTBBSGF
B EBPO: IBAN BG62 BFTB 7630 1209 3426 00
В ДОЛАРИ:
IBAN: BG50 BFTB 7630 1109 3426 06

За Мадарския събор

Атанас Атанасов

От 26 до 28 май т. г. се проведе XIV-тия Мадарски събор на Бялото Братство. Слънчевото време позволи съборът да протече пълноценно с участието на около 400 братя и сестри от цялата страна. На това старо култово място трите съборни дни започваха с посрещане на изгрева, с духовен наряд, игра на Паневритмия, слушане Словото на Учителя, продължаваха с концерти и лекции. Това е време, в което Братството живее своя пълнокръвен живот.

Не липсваха и знамения. В съботния ден, по време на утринния наряд, когато се четеше беседата „Учителите“ от I-ви том

чезна след преминаването на облаците.

Този ден беше знаменателен и с друго. За пръв път братството проведе духовен наряд за България в Голямата базилика на Плиска. Тук е била централната катедрала на българската държава, тук са се чували молитвите на Климент, Наум, Ангеларий, Еп. Константин Преславски, на княз Борис I, цар Симеон и много други духовни водачи на българския народ. Духовният наряд беше воден от Андрей Грива, ръководителят на Братството. Нарядът започна с изпълнения на Варненския братски хор, продължи с изпълнения на хор „Евѐра“ и Словото на Учителя

При Старата базилика в Плиска

ния. Тук на това място ние усетихме приемствеността и съпричастността си с духовната мисия на българската държава в новата епоха и съграждащата се нова култура.

След края на духовния наряд Братството се разгъна в колона и изпълни целия прав участък на пътя дълъг около 1,5 км. Път, който ни водеше към стените на вътрешния град. Чувстваше се едно всеобщо въодушевление. Движението в правия участък, голямата колона от хора създаваха едно усещане на единство, близост и сила. Вървахме по пътя и като че ли винаги сме били заедно, и като че не сме се разделяли. Разгледахме руините на вътрешния град и дворцовия комплекс. След това се прибрахме за обяд в х. Мадарски конник.

От 15.00 часа съборът продължи пред хижата с вдъхновената лекция на Ина Дойнова „Паневритмията в трите свята“.

Последва лекция от Иван Милев „Лечебната сила на минералите“. От 17.15 часа в Манастирския комплекс над хижата се проведе разширено заседание на Управителния съвет на ДО „Бяло Братство“ с една единствена точка „Планиране и организиране на АДШ на Рила през 2006“. Андрей Грива води заседанието и представи работата на Братството по различните проекти и готовността му за организиране на АДШ на Рила. Галя Герасимова – председател на Комисията за Рила, представи накратко взаимоотношенията на Братството с Дирекция НП „Рила“. В настоящия момент те се определят като конструктивни и партньорски, но изискванията към нашето пребиваване на Рила се повишават и ние трябва да отговорим на тях. За комендат на АДШ беше избран бр. Николай Конакчиев от Велико Търново.

продължава на стр. 10

Варненски хор

на „Сила и живот“, се появи дъга в чистото небе над събралото се братство. Дъгата пулсираше, като се усилваше и избледняваше. В същото време в облачния хоризонт се появи малко петно цветна дъга, което се разшири до голям правоъгълник, почти квадрат, и из-

и накрая завърши с молитва за България. Гледката беше внушителна. Братята и сестрите бяха „накацали“ над руините на националната ни светиня като ято птици, подготвящи се за прелет. Имаше мистичност, която не винаги ни посещаваше на общите ни събира-

Бедек - много магнетизъм

Светла Балтова

На 24 и 25 юни на хижа Бедек, близо до Бузлуджа, се състоя традиционната среща на братските групи от Стара Загора, Габрово и Казанлък, на която както и предните години, имаше много гости от цялата страна.

Домакините от Габрово бяха обмислили и организирали чудесно всеки аспект от програмата – като се започне от топлата вода и добрата кухня и се стигне до точния избор на беседи и добре премерените наряди.

На 24 юни, преди започване на Паневритмията, изглеждаше, като че ли облачното небе ще изсипе Еньовденски дъжд. Все пак повечето от нас облякоха празничните си дрехи и се приготвиха; оркестърът от петима цигулари, флейта, китара и кавал засвири и всички заедно – музиканти и участници – успяхме да зарадваме природните същества: при завършването на Паневритмията Слънцето грееше от ясното небе, а облаците приличаха повече на захарен памук. На поляната се разстлаха братски трапези.

Следобедната програма включваше много поезия и музика. Георги и Теменужка Стойчеви сви-

реха песни и мелодии от Учителя. Георги каза свои стихове, които оставиха след себе си минути на тишина за размисъл. Людмила и Росица също ни направиха съпричастни на творческото си вдъхновение.

Красотата на късния следобед предразполагаше към разходки и малки групички се пръснаха в планината. И една от тях имаше необикновена среща ... с мечка. Трудно е да се каже кой е бил по-уплашен, защото камерата на

Димитър Дерменджиев записа стремителния и плавен бяг на Господарката на местността, отдале-

ферни явления“ и при думата *виделина* в песента „Начало бе“ червеният диск на Слънцето проби и обagri в розови сияния мъглата.

След неделната беседа започна Паневритмията, която отново привлече вниманието на слънчевите същества и още по време на първата ѝ част към тревата хвърчаха якета и жилетки.

И накрая – братска трапеза, приготвена от габровци, които верни на славата си, ни гостиха с ориз и коприва, набрана вероятно някъде наоколо. Шегата настрана, габровските домакини готвят много вкусно и се бяха постарали никой да не остане гладен.

Дойде моментът на раздялата. Колите и автобусите ни отнесоха от магнетичните поляни с уханни треви и цветя на Бедек към праха и горещината на градовете. Останаха невидимите нишки, свързващи ни с природните същества и помежду ни.

Благодарим ви, приятели от Габрово, Стара Загора и Казанлък за хубавата среща!

Трети братски събор в Перник

На 17 юни Обществено Бяло Братство – град Перник организира трети регионален събор под надслов „Любовта е начало на Добротелта“. В него взеха участие около 150 души от София, Дупница и Кюстендил.

В поканите пишеше, че съборът ще се проведе на поляната над „Олгин“. Когато слязохме от автобуса, изпълнени с трескаво очакване на срещата, потеглихме към мястото на събитието. Скоро пред погледа ни се ширна добре окосена китна поляна, в центъра на която имаше правилно оформен кръг, засаден със здравец. Замаяни от тази красива гледка, не усетихме как се озовахме в прегръдките на гостоприемните домакини, които ни очакваха с нетърпение.

Празникът беше открит с духовен наряд, воден от сестра Йорданка Славчева. Песните и молитвите някак неусетно ни потопиха в една мистична приповдигната атмосфера и по този начин ни подготвиха за предстоящата Паневритмия. А тя беше наистина незабравима! Музикантите свиреха в пълна хармо-

ни концерт. Малката Богдана развълнува публиката с песните: „Любовта е извор“, „Светъл лъч“ и „Аз ще се подмладя“. Чухме и прекрасното изпълнение на два дуета: Надежда Няголова – цигулка, Божидар Симов – китара и Ани Каралашева – виолончело, Надежда Няголова – цигулка.

Тържествената програма завърши с изпълнение на хор „Евѐра“ с диригент Искра Рачева. Въодушевената публика бурно аплодира хористите, оценявайки любовта и старанието, с което се бяха подготвили за участието си.

Съборът в Перник завърши с изобилен празничен обяд, подготвен от любезните домакини. По време на обяда гостите се надпреварваха да благодарят на организаторите за истинската хармония, в която бяхме потопени през този ден. Възхитихме се и от факта, че домакините, макарималобройни, са помислили за всичко. На поляната имаше дори столове и шалтета, на които да седнат гостите. Личеше желанието на пернишката група да ни достави радост и да ни накара да се почувстваме като у дома си. Ето защо нашите благодарности не закъсняха, а най-често

ния, здравецът в центъра на кръга ухаеше нежно и ненадрапчиво, а горските птички сякаш се надпяваха с оркестъра. Танцувахме, омаяни от красивата природа. Имаше усещането, че сме прехвърлили границата на времето и пространството и сме се превърнали в неразделна част от великата майка – Вселена.

След този космичен танц, напълно закономерно, празникът продължи с лекция на тема: „Паневритмията – метод за повдигане на съзнанието“.

Лекторката Людмила Червенкова с много любов и пристрастие говори за паневритмичния танц, като посочи голямата полза, която той допринася за духовното и физическото здраве на хората. Сестра Червенкова ни даде ценни съвети за поведението ни като участници в паневритмичния танц, за необходимостта както от будно съзнание, така и от стремеж към пълна хармония по време на играта.

Но сякаш празничните изненади нямаха край. Тържеството продължи с

споменаваните думи бяха „радост“, „любов“ и „хармония“.

След празничния обяд всички потеглихме към село Мърчаево, където щяхме да продължим със съвместна инициатива между пернишката група и група „Южен парк“ гр. София. Когато пристигнахме и се събрахме пред къщата на брат Темелко, Андрей Грива разказа спомени от брат Борис Николов за времето, когато Учителя е пребивавал в Мърчаево.

Последва наряд, воден от сестра Людмила Червенкова, след което група „Южен парк“ изпълни кратка литературно-музикална програма. После сестрите и братята разгледаха музея и посетиха Извора на Доброто и Извора на здравето.

Този незабравим ден завърши с братска почерпка с плодове и бонбони, организирана от група „Южен парк“.

Тръгнахме си за София радостни и доволни от чудесното прекарване на празника. Имаше чувството, че сме отнесли със себе си частица от любовта и хармонията на организаторите на това прекрасно тържество.

Евгения Иванова,
гр. София

От домакините

СКЪПИ БРАТА И СЕСТРИ,

с радост ви съобщаваме, че съборът, който се проведе в Перник на 17 юни се превърна в Празник на Доброто,

Хармонията, Вдъхновение и Радостта.

На фона на студата и дъжда предишните дни, в събота – денят на събора – Слънцето ни се усмихна

продължава на стр. 7

Живата геометрия на Паневритмията

Людмила Червенкова
(продължение от бр. 12)

Въпрос 2: Как да се избегнат така наречените „порти“ в кръга, които са крайно нежелателни? Наличната за сега информация сочи, че „порта“ се нарича твърде голямото разстояние между две съседни двойки в кръга. Вероятно за порта се счита дистанция повече от 1,5 - 2 метра между вътрешните партньори от двойките. Понастоящем „порти“ се получават в следните случаи: 1) Още със започването на Паневритмията, играещите не са подредени правилно и музикантите започват да свирят, без да чакат повече твърде мудното и разсеяно подреждане на двойките. 2) „Порта“, винаги се получава и когато кръгът се разшири повече отколкото е необходимо и затова разстоянието между някои двойки става твърде голямо. В този случай тези, които могат, наваксват разстоянието, крачейки по-широко, но това само премества „портата“, ако не се промени радиусът на окръжността. Така

също кръгът започва да се „върти“ безрезултатно дори в почивките между упражненията, когато играещите двойки се стремят да намалят разстоянията помежду си само с придвижване напред. При прекомерно разширен кръг, „портата“ обикновено остава пред най-слабите физически, които не могат да правят много големи крачки или пред тези, които въобще не знаят какво е това „порта“ в кръга.

Кой в такъв случай е отговорен за наличието на „порта“ и как да се затвори тя? На пръв поглед изглежда, че „виновна“ за портата е двойката играещи, пред които тя се е получила, но дали е така? Мисля, че проумяването и решаването на та-

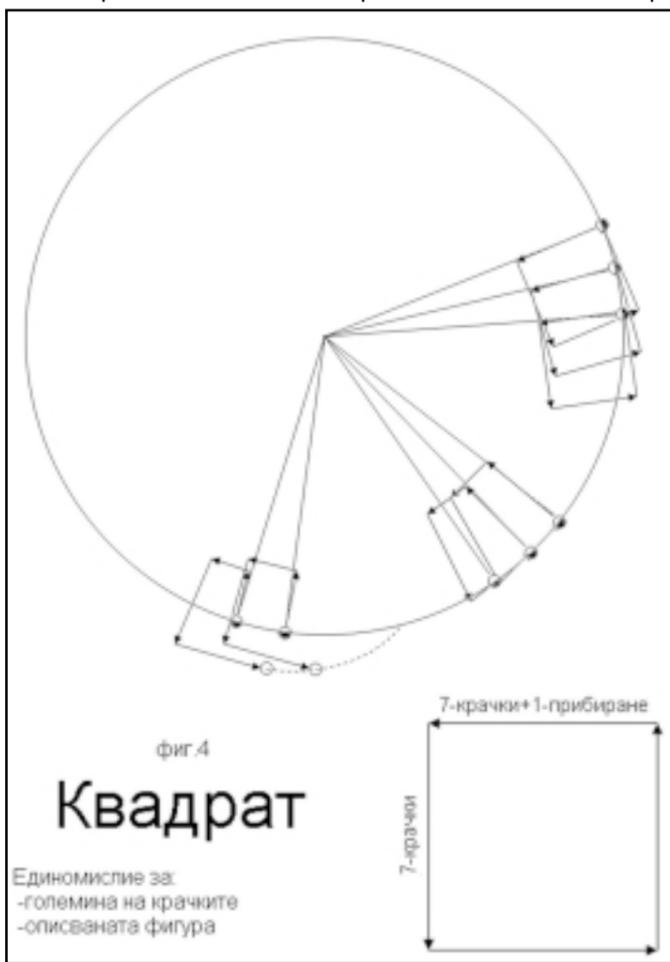
мента е пренесена тежестта. 5) „Порта“ може да се получи и ако някоя двойка от участници си тръгне по-рано и целият кръг не се коригира след това.

Недопускането на „порта“ става чрез съзнателно избягване на причините за нея. Ней-

това, още в първите 28 упражнения на Паневритмията се учим на непрерывна мисъл не само за себе си, но също за своя близък и за цялото. А това е основополагаща идея от новия начин на мислене, който животът изисква и в реализирането на който трябва да ни помага Паневритмията. Освен това в „Слънчеви лъчи“ и „Пентаграм“ непременно се изисква изключителна будност за много по-сложни общи геометрични фигури и е логично да сме се подготвили за тях, внимавайки поне за оформянето на кръга преди това.

Въпрос 3: Как играем и как трябва да играем упражнението „Квадрат“? Понастоящем редовно се наблюдава разширяване (според мен неосъзнато) на целия кръг с от около 1 до 3-4 метра при изпълнение на това упражнение. Често към него се добавя и придвижване напред с около 1 метър, което показва, че се играе не квадрат, нито дори трапец, а начупена незатворена геометрична фигура (виж фиг.4). И нещо повече, тъй като

крачките в посока отдалечаване от центъра са не само по-големи отколкото в обратна посока, но и най-различни по дължина за различните хора, то кръгът става назъбен (фиг.4). Смятам, че правилно е в упражнението „Квадрат“ да се описва квадрат, а не някоя друга фигура, но каквато и да е тя, за да се запазва кръгът правилен, непременно е нужно единомислие за нейната форма и размер.

зи ситуация има изключителен възпитателен ефект, особено ако се направи аналогия между нея и живота. 3) „Порта“ става и когато човек в кръга прави различни по големина крачки от хората пред/зад себе си. 4) Също когато някой от играещите „пристъпва“, а останалите – не или обратното. Под „пристъпване“ разбирам преместването на задния крак по-близо до предния, върху който в мо-

Музика и поезия за душата

На 16 юни във Военния музикално-поетичен рецитал, поднесен ни с много любов от две наши сестри – прекрасната изпълнителка на музиката на Учителя – добре познатата и обичана от всички в Братството – Ина Дойнова и талантиливата поетеса Евгения Иванова.

За музиката на Учителя е писано и говорено

Двете изпълнителки особено грижливо и прецизно бяха аранжирани програмата, така че да се постигне пълна хармония и съзвучие между песните и стихотворенията, които се лееха едни след други във възходяща градация – повдигайки ни все по-високо и по-високо.

Ние, слушателите с притаен дъх и притворе-

С благодарност към Ина Дойнова и Евгения Иванова

но много. Пленителна и възшебна, мистична и неразгадаема, тя е наистина магическа, защото идва от най-висшите сфери на Божествения свят, откъдето идва и Учителя. Нейната мелодия и хармонията ѝ са неподвластни на законите на класическата музика, защото извират от дълбините на Вселената. Това е музика, чрез която сам Бог говори на душите ни. Неговите „сладки думи“ се изливат в най-нежните звуци, чийто вибрации карат сърцата ни да трептят с пулса на Вселената.

Всичко това се усеща особено силно, когато е поднесено с любов и вещина, както винаги, когато изпълнител на тази музика е Ина Дойнова. И този път концертът премина като една колективна медитация. Самата аз, а мисля че и всеки от слушателите в препълнената зала, не разбрахме кога започна и кога свърши този прекрасен рецитал. За молитвено и медитативно настроение допринесоха много и изпълнените с любов и преклонение към Учителя стихове на талантиливата поетеса Евгения Иванова.

ни очи поглъщахме словото и музиката, които вливаха в нас благодат и светла радост, пречистваха ни, извисяваха ни, изпълваха ни с щастливо блаженство и с благодарност към Създателя.

Аз лично се чувствах така, сякаш пееше самата ми душа, окъпана в лъчите на Слънцето, защото не беше просто „музика за душата“ и „поезия за душата“, а една дълбоко вълнуваща със своята искреност изповед на човешката душа. По реакциите на публиката мога да съдя, че това, което така дълбоко ме беше развълнувало е достигнало и до всяка една душа в залата, която гръмна от аплодисменти след последното изпълнение на Ина Дойнова – „Българската идилия“.

Дълго нестихващи овации, много цветя и сърдечни поздравления възнаградиха двете изпълнителки за всеотдайната им работа, за радостта и за любовта, с която ни дариха. Сега тази любов и радост, стократно преумножена, се връщаше обратно към тях.

Пепа Гиргинова
гр. София

„РЕЛИГИЯТА Е ИМАЛА НАЙ-ПЪРВО ЗА ЦЕЛ ДА КООРДИНИРА ЧОВЕКА СЪС ЗЕМНИТЕ И НЕБЕСНИ ЕНЕРГИИ. А СЕГА КАТО СА ИЗГУБИЛИ ПЪРВОНАЧАЛНОТО ѝ ЗНАЧЕНИЕ, ИСКАТ ДА НАПРАВЯТ ЧОВЕКА ДОБЪР. АКО НЕ МОЖЕШ ДА ГО КООРДИНИРАШ, КАК ЩЕ ГО НАПРАВИШ ДОБЪР?..“

СЕГА ЩЕ СЕ УЧИТЕ НА ПЪРВИЯ ПРОЦЕС - КООРДИНИРАНЕТО. ТО Е НАЙ-ЛЕСНОТО. ВСЕКИ МОЖЕ ДА ГО НАПРАВИ. СУТРИН НАЙ-ПЪРВО ЩЕ НАПРАВИШ УПРАЖНЕНИЯТА С РЪЦЕТЕ И КРАКАТА. И ТОГАВА ПРЕЗ ЦЕЛИЯ ДЕН ЩЕ ТИ ВЪРВИ ДОБРЕ. БОГ И ВСИЧКИ ДОБРИ ХОРА ЩЕ БЪДАТ С ТЕБЕ.

ВСЕМИРНОТО ХАРМОНИЧНО ДВИЖЕНИЕ НА ЦЯЛОТО БИТИЕ Е ПАНЕВРИТМИЯ.

ИЗ „РАЗГОВОРИ ПРИ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА“

Людмила Червенкова

Където и да отидете в Природата, навсякъде има музика. В пустините, в канарите, в бучението на вятъра, във водите - цялата Природа пее. Цялата Природа и цялата Вселена са като една музикална зала. Ако намерите основния тон на вашите погрешки и им засвирите, те ще изчезнат и ще дадат условия да се прояви Доброто. Щом намерите основния тон на Доброто, то започва да расте, а щом намерите основния тон на злото, то започва да се руши. музиката създава сцепление между частиците на телата. Докато хората пеят, те се чувстват като братя, готови са да се примирят. Музиката носи живот.

ИЗ „СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ“

Пътят на ученика Елена Андреева

от стр. 1

Но дотогава тя трябва да премине през много трудности, в които укрепват волята и характера й. Години наред, като ученика, тя се грижи за болната си майка и домакинството. Тези трудни условия не я сломяват, а изграждат в нея работливост, пъргавина, организираност – качества, които тя проявява през целия си живот. Често тя трябва да увещава родителите си да й позволят да продължи образованието си, в замяна на което се отказва от всичко излишно. „Имах само една рокля – споделя тя – и за лято, и за зима.“ Единственото, което иска, е да й купят учебници и тетрадки. По-късно, като студентка, тя вече може да дава частни уроци, да шие, да стенографира, за да да припечели нужните й средства.

Най-тежкият момент в нейното юношество е, когато умира майка й. За преживяното тогава тя пише години по-късно в своите спомени: „Нейното заминаване ме разтърси из основни. Тогава си мислех: „Ако животът на човека започва с раждането и свършва със смъртта, значи човек е едно материално творение на Природата, създадено някак случайно от развитието и съчетанието на нейните елементи. Какъв е тогава смисълът на живота? Как може човек да има разум, а вън от него Природата да няма? Гледището на материалистичното схващане ме водеше до абсурд. То беше убило вярата ми в Бога, но не можеше да ме изпълни с нещо по-разумно и по-добро. В душата ми остана пустота. При такова състояние се запознах с теософията, с индуската философия и религия. Интересувахме ме и Христовото учение, но както е дадено в Евангелието. То събуди някакъв трепет в душата ми за нещо далечно, красиво, добро и истинно в живота. Като че някаква далечна топлина ме докосваше, сгръщаше ме и у мен наставаше тишина и спокойствие.“

Среща с Учителя. В началото на 1920 г. Елена Андреева за първи път чува беседа на Учителя. За този изключителен момент в своя живот тя пише: „Впечатлението от беседата беше дълбоко, но не умствено интелектуално, а вътрешно, сърдечно, мога да кажа – духовно. Облада ме изключителна радост. Бях окрилена, като че се намирах в някакъв нов свят на светлина и радост – всичко в мен ликуваше. Преживях някакво щастие, че съм намерила това, което търся. Радостта ми продължаваше ред години – кротка, тиха, вътрешна радост. Едничкото нещо, което помрачаваше радостта ми, бяха споровете с баща ми. Аз не ис-

ках да огорчавам баща си с нищо, но не можех да се откажа да слушам Учителя.“

В Школата. За Елена Андреева се отваря нов духовен път. През 1921 г. тя е приета от Учителя за стенографка. От този момент Словото става за нея път, смисъл и съдба. Когато през 1922 г. Учителя отваря Окултната школа, тя открива онова учение, което винаги е търсила. Нишката на учеността й и решителността й да я следва се оказват светлите водачи, довели я от малкото македонско селце при Учителя. В спомените си тя разказва за живота в Школата: „С отварянето на Школата започна един общ организиран живот – беседи, лекции, общи гимнастики, Паневритмия, екскурзии, пътуване на Рила, общ стол за хранене. И при всички случаи сме пеели много песните на Учителя. Цялата обща дейност ръководеше Учителя. Това ръководство не се налагаше, беше свободно. Всеки идваше, защото искаше да участва в общия живот; никой не изискваше да правим това. Учителя ръководеше, но това ръководство беше невидимо. Имаше правила в Школата, но всеки сам решаваше. Този свободен дух, който цареше в Школата, беше нещо ново, силно, мощно. Ръководството на Учителя, като че ли не беше на Земята, но във въздуха. Здравата ръка на Учителя сме чувствали, но сме чувствали и вътрешна свобода. Имаше желание да бъдем послушни ученици, но едно е да желаеш, а друго е да го правиш. Неизпълнението произтичаше от нашето несъвършенство, от недостатъчната яснота в съзнанието ни. Учителя непрестанно ни стимулираше със Словото си, с примера си, с постъпките си, с живота си. Той употребяваше един или друг метод само и само за да ни помогне, да ни подтикне да направим стъпка напред.“

На Елена Андреева особено много й допадат планинските екскурзии. „За да ни освободи от страха, Учителя ни водеше на екскурзии не само при хубаво време, но и при дъжд, вятър, буря, сняг. Цели дни и нощи сме прекарвали на открито при всякакво време, без някой да се простуди. Учителя казваше: „Ако някой се страхува, нека се върне.“ На Мусала ние денонощно бяхме на открито, край огъня, без палатки, без външен подслон, без специален екип. И наистина ние научихме нещо. Бяхме готови по всяко време, без страх, да тръгнем с Учителя по планините.“

Изповедта на ученика. Елена Андреева е ученикът от Школата, който

изпълнява една специална задача, дадена й от Учителя: „Ще опишеш романа си, но нито ще отнемеш нещо, нито ще прибавиш.“ Този метод за духовно пречистване и развитие, като етап на посвещение, е практикуван още от първите християни, от богомилите и от други духовни школи, това е *публичната изповед*. В изповедта си, озаглавена „Моят роман“, Елена Андреева като истински окултен ученик смело, искрено и естествено разкрива пред другите своите заблуждения, увречения, страсти и тяхното трудно, мъчително преодоляване. Благодарение на онази обич и преданост към Учителя, която носи дълбоко в душата си, тя успява да направи своя ученически духовен пробив. Разплита „нишка по нишка дебелото въже, с което се е вързала“ – образ, с който Учителя назовава житейското положение, в което тя се намира по онова време.

В ретортата на сърцето. Ученическият й път минава през онова пречистване на чувствата, за което говори Учителя и което алхимичите наричат *ретортата на сърцето*. При този алхимичен духовен процес човешката любов трябва вътрешно, в херметически затворения съд на сърцето, да бъде изстрадана докрай, да се пречисти и така да се сътвори новата субстанция на Любовта към всички.

Още при един от първите разговори на Елена Андреева с Учителя през 1921 г. Той й казва: „Ти си много чувствителна, пазисе от малките работи.“ Тогава се случва нещо изключително важно за нея: „Като ми погледна дланта на дясната ръка, на която сърдечната линия вървеше в права посока до средния пръст и оттам правеше завой до основата на показалеца, а на завоя имаше малко разклонение по посока на показалеца, Учителя постави пръста си в началото на завоя, подвижи ръката си по сърдечната линия от основата на показалеца до средния пръст и каза: „Няма какво повече да учиш в брака.“ После вдигна ръката си, постави пръста си до разклонението, подвижи ръката си по хълма на показалеца до основата му и каза: „Сега ще развиеш Любов към всички.“ Линията, която Учителя посочи да развивам, с течението на годините се изяви на ръката ми. И досега я имам.“

Години по-късно Елена Андреева минава през опасностите на малката любов, през объркаността, безсилието, отчаянието, за да може после, след многого страдания, пречистена и обновена, да продължи нататък – към

Любовта на Цялото, към Божията Любов.

Във връзката й с Любомир Лулчев се прелитат много сложни възли – силно любовно привличане, кармичен дълг, необикновени психични сили, с които Лулчев си служи и по отношение на нея, използвайки я понякога като б у ф е р м е ж д у Учителя. В един от последните им разговори Лулчев й казва: „Твоята полица е най-голяма – нея ще плащам най-после.“

През цялото време на нейната сложна и болезнена любовна връзка Учителя й говори понякога строго, по-често благо и с разбиране, но никога не пристъпва правото й на свободен избор. Защото ученикът сам, със силата на своята свободна морална воля избира себе си и запечатва в жива добродетел победата си. Такава добродетел повече никой и нищо не може да разруши.

В полярната нощ на съмненията. Един от най-тежките изпити на Елена Андреева е през 1931 г. Човекът, когото тя е обикнала тъй силно, че веднъж дори Учителя й казва: „Та ти си готова да умреш за него!“, този човек внася в душата й отровата на съмнението. „...Аз се чувствах като отровена, като болна от някаква заразна болест. Не можах да кажа на Учителя това, което Любомир ми говореше за Него. Тия отрицателни работи не можех да ги изговоря, защото аз не вярвах, че е така, както той ми говори. Не можех да ги кажа и заради това, че не исках да изложо Любомир пред Учителя. Аз исках той да стане негов ученик, да приеме учението, както аз го бях приела, но той всякога е имал особено мнение по някои въпроси. Той ми казваше: „Аз искам да бъда свободен дух, не искам да се впрягам в колата на Учителя.“ Като ми говореше така, аз се надявах, че това е нещо временно, че Любомир ще преживее съмненията си в Учителя. Аз обаче носех товара.“

За изпита на съмненията Учителя казва: „Ученикът трябва да мине през съмнението. Тя е една област, която той трябва да премине, и да я мине докрай.“ Там той ще се намери в една северна полярна нощ – дълга нощ. Но той трябва да разбира закона: Трябва да я прекара, за да

излезе пак на светлия ден. И да се крепи през всичкото време. След като премине този период на мрак, ще дойде прозрението – светлият ден на посвещението.“ (*Свещени думи на*

Елена Андреева - седналата вдясно зад Учителя

Учителя: 202, 1938 г.)

По това време, през есента на 1931 г., когато Елена усеща преграда между себе си и Учителя, той й казва да си потърси работа и тя става учителка в с. Макоцево. Там остава четири години, като всеки месец, и през ваканциите, е на „Изгрева“. През този период тя минава от отчаянието до постепенното избистряне на съзнанието, като накрая постига яснотата за себе си, за целта, пътя и смисъла на своя живот. Процесът на равностметка, пресяване и пречистване от всичко тъмно и чуждо на духовната й същност приключва през 1935 г. Тогава Елена Андреева е уволнена по обвинение за „противорелигиозни идеи“, а след отказа й да подпише декларация, че се отрича от убежденията си, й се отнемат учителските права. С позволение на Учителя тя се завръща на „Изгрева“ и продължава работата си със Словото като стенографка и ученик. Когато Елена окончателно решава да пръкне с Любовта си връзката с Лулчев, Учителя й дава ценния съвет: „Пазисе да не го намразиш, защото ще напакостиш на себе си.“

От ученическият си път, изпълнен с много изпитания, противоречия, страдания, Елена Андреева успява да придобие мъдрост, духовна сила и човечност. Това придава смисъл, значимост и непреходна цена на всичко преживяно, то създава дори в старостта й онази особена духовна атмосфера, усещана от всички около нея.

Животът в „Парахода“ като Школа. Когато през 1928 г. Учителя започва да държи беседите и лекциите на „Изгрева“, трите стенографки заживяват заедно в малка дървена постойка, която те наричат *Парахода*. „Ние трите бяхме с различни характерни, от различна обществена среда, пък

дори и народностно различни – пише Елена в своите спомени, – но въпреки това ние живеехме хармонично. Учителя често идваше при нас. Той поддържаше духа и на трите ни с

внимание и грижа. Към всяка от нас имаше различно отношение, но беше еднакво отзивчив към нуждите ни. Животът ни в *Парахода* беше интензивен. При нас често идваха братя и сестри. Самата ни работа – това, че ние записвахме Словото на Учителя,

ни задължаваше да изживим това Слово в живота си. Във всяка от нас имаше усърдие, старание, всяка от нас се стремеше да прояви най-доброто от себе си. Затова смело мога да кажа, че животът ни в *Парахода* беше школа, опитно поле.“ (*Из Как записвахме Словото на Учителя*)

След 27 декември 1944 г. След като Учителя напуска физическия свят, Елена Андреева продължава своя ученически път, но вече връзката й с Учителя е невидима – вътрешна и все по-крепка, а уроците и изпитите отвън – все по-трудни: обискът в дома й през 1957 г. и изземването на всичките й книги, тетрадки, дневници, снимки на Учителя, каталога на Словото, направен от нея; изгонването й от Изгрева през 1961 г.; липсата на собствено жилище и още множество лишения и изпитания. Тези трудности не я объркват, не я отчайват, не сломяват духа й. Тя винаги чувства подкрепата на Учителя, усеща присъствието му вътре в себе си и продължава да работи, да учи, да възраства духовно.

До 1954 г. тя свършва цялата стенографска работа по недешифрираните до този момент лекции и беседи, около петстотин на брой. След това ги подрежда, преписва в четири екземпляра и предава на Борис Николов, за да бъдат съхранени за идните поколения.

Отзивчива, организирана, работлива, Елена помага на по-възрастните от „Изгрева“, грижи се за Боян Боев през последните години от живота му. Винаги е готова да разговаря с младите, които търсят Учителя, и естествено, непосредствено, щедро внася в тях светлината на духовното богатство, придобито през годините на нейния дълъг, благодатен живот на ученик от Школата на Учителя Беинса Дуно.

Соня Митева

Нашествие на генно модифицираните организми, създадени с методите на генното инженерство

(продължение от бр. 12)

Веднъж пуснати на свобода новите модифицирани гени **не могат да бъдат върнати назад** и вредните последици от тях се умножават във времето.

Съществува реална опасност от появата във вече отровената с отпадъци екосистема на Земята на хиляди генно променени бактерии, вируси, растения и животни. По този начин може да се предизвика истински хаос в биосферата на планетата и да се стигне до тотално генетично замърсяване с непредвидими последици.

◆ Природата е една много сложна система от взаимно свързани компоненти. И най-малките промени в един вид могат да доведат до промени или дори до пълното изчезване на други видове, които са част от хранителната верига на трети видове. Използването на силно токсичните торове и растения, които са устойчиви на тях, ще изместят напълно от полето тези растения, които не са генно-манипулирани, а това ще доведе до унищожаването или значителното намаляване на определени видове насекоми, животни и птици. Ухапванията и ужилванията на приспособилите се (мутирани) към новите видове растения насекоми и животни могат да се окажат твърде токсични за хората и най-вече за децата.

◆ Естествените генетични промени в Природата стават от количествени натрупвания в един значителен период от време (хиляди години) и само между сродни видове. При генното инженерство се срещат и обеди-

няват видове, които никога не биха се обединили по естествен начин! В Природата не се случват такива бързи и драстични промени. Човекът също не е приспособен към тях!

◆ 50% от генната манипулация на семената е насочена към създаването на растителни видове, устойчиви на хербициди. Тези торове убиват всички живи организми в полето (включително и полезните за растенията и почвата микроорганизми и насекоми), но по естествените пътища на Природата в съседните полета се появяват плевели и вредители-мутанти, които стават устойчиви на тези хербициди. Генните технологии в селското стопанство не ни освободиха от плевелите (това става само през първите 2 години) и опасните химически торове. Появяват се свръх плевели, срещу които няма защита. Това става, като модифицираният ген, който прави едно растение устойчиво на хербициди, бъде прехвърлен случайно посредством полена с помощта на вятъра и насекомите върху някой плевел.

◆ Почвата отслабва, става кисела, неплодородна. Генните технологии замърсяват земята и намаляват нейното плодородие.

◆ Използваните химически торове за ГИ семена убиват естествената микрофлора и фауна, включително и пчелите. Това води до щети в биологичното разнообразие. Изследвания в САЩ показват, че при производството на ГИ соя количеството на използваните хербициди нараства и се използват още по-

токсични химикали за контрол на плевелите.

◆ Фермерите, предпочитайщи да отглеждат растения по традиционния начин, не могат да бъдат сигурни, че тяхната реколта ще бъде естествена, ако на някое съседно поле растат генно модифицирани култури. Полето, който лесно може да бъде издухан от едно поле в друго, съвсем лесно може да пренесе генетичните модификации и по естествените растения.

◆ Смесването на гени от растения с гени от животни заплашва религиозната свобода и практиките на хората. Може съвсем несъзнателно да консумираме продукти, като например лук, който съдържа свински гени.

От изложеното по-горе могат да се направят следните изводи:

1. Генното инженерство представлява насилиствено вкарване на гени в ДНК на прицелния организъм, при което непредсказуемо се намесва в сложните саморегулаторни механизми в ДНК и това може да доведе до промяна в качествата на прицелните организми и образуването на непознати и непредвидими токсини в тях.

2. Генно модифицираните храни предизвикват тежки алергични реакции и увреждат храносмилателния тракт. Късните ефекти от използването им не са изследвани и на практика са непредвидими.

3. Екосистемата е една сложно функционираща система обединяваща хората, животните, растенията и микроорганизмите. Промяната, в която и

да е от тези части, неизменно се отразява и върху другите. Съществува реална опасност от появата на десетки хиляди генно-изменени вируси, бактерии, растения и животни, което може да доведе до истински хаос в биосферата на планетата и да се стигне до тотално генетично замърсяване с непредвидими последици. Създава се възможност за сериозно нарушаване на екологичното равновесие в природата и силно ограничаване на биоразнообразието, а с това се намаляват шансовете на растителните и животинските видове да се приспособяват към изменящите се условия на средата.

Д-р Ъруин Чаргоф (Erwin Chargoff), известен биохимик, наричан „баща на молекулярната биология“ предупреждава, че технологията на генното инженерство представлява по-голяма заплаха пред света отколкото ядрената. Науката прекрачи граница, която трябваше да остане непреминавана.

Никой не дава право на хората да третират околната среда като вещ и генетично да я променят за свое улеснение или печалба.

В края ще цитирам едно мнение на един от бащите на молекулярната биология, професор Джеймс Уотсън. Попитан от специалисти какво мисли за генетично изменените организми, той отговаря: „Ние не можем да играем ролята на Господ.“

Татяна Маринова
(по материали от интернет)

Култура на храненето

Драги читатели, от доста време мои приятели ме подканят да напиша нещо за храненето като целеви процес. Накрая склоних, но с условие – това да бъде диалог между мен и читателите, това да бъде един активен процес на взаимно обсъждане на тази така щекотлива тема. Вашите възражения, въпроси, мнения, изпращайте на адреса на редакцията, това би ме стимулирало да общувам с вас, а има да си кажем толкова много неща, които реално да облекчат нашето катадневие, живота наш.

Учителя казва, че по въпроса за храненето се говори от осем хиляди години и все има какво да си изяснят хората. Още повече днес, когато навлизаме в епохата на Водолея, човечеството е принудено да вземе радикални мерки за решаване на този въпрос, а дали е така?

Храната е необходима за поддържане на физическите ни тела. Тя заема основната и най-тежка част в пирамидата на Живота. Бива да не забравяме, че в наши дни хората не знаят какво значи естествена, натурална храна. Храната, която ни предоставя Природата е нещо цялостно, завършено, балансирано в свършена хармония вътре в себе си и това цялостно нещо има полезен и фин вкус, цвят, аромат, консистенция и т.н. Човеците се опитват да имитират Природата комерсиално, като за тази цел са създали едно ужасяващо разнообразие от хранителни продукти, поставени в лъскави и крещящи опаковки, наредени по рафтовете на супермаркетите, които успяват да заблудят нашите сетива със своя вкус, цвят, мирис, но не и нашите тела. Тялото много добре разбира, че всичко това е менте и като резултат се запича – по естествен начин спира приема на такава храна. Така ли! Ще прави отпор на търговските ни интереси – това е недопустимо – веднага му се дават химически субстанции, които го принуждават да се отпусне. Тялото отказва да смила тази неестествена храна, така ли, веднага му добавяме едно-две хапчета и ще-не ще я смила като ярмомелка. Тялото, втрещено от тези агресивни въздействия, се надува като балон и решава да литне към небето, дирейки закрила от своя създател. Но уви, само едно-две хапчета еспумизан и бива върнато върху грешната Земя. Опитвам се да ви опиша тези неща, но най-добре, ако включите вашия телевизор и ги видите така добре представени в рекламните клипове.

И така ние започваме да разсъждаваме върху материалния живот и храненето, което е основата на нашата духовност. В хода на това обсъждане ще съпоставяме виждани-

ята на човешката наука и на духовната наука. При това, още в началото, искам да си изясним следния факт, че под Слънцето няма нищо ново, и че ние просто трябва да си спомним онова, което Първата Причина е кодирала в нас, за да осъзнаем колко сме се отклонили от Великия Път – пътят на духовното осъзнаване, който включва будно съзнание и грижи за ежедневните дейности.

От години наблюдавам авлигите, едни плашливи, много полезни, красиви и чаровни птици. В моята градина, всяка пролет, в края на април, пристига обикновена авлига (Oriolus oriolus) чак от Южна Африка, Мадагаскар или остров Цейлон, където зимува, преодолявайки разстояние от 5 000 – 7 000 километра. В края на май, началото на юни, те вече са изградили гнездата си като лؤلки и женската е снесла 4-5 яйца, и за две седмици от тях се излюпват пиленца. Дватама родители, за да ги прехранят, летят около 200 пъти към гнездото, носейки храна. Само за две седмици, най-много за седемнадесет дни, пиленцата напускат гнездото. Родителите им ги дохранват още една седмица. Новонаизлюпените авлиги само месец водят самостоятелен живот и в началото на август са готови със своите родители да отлетят в местата за зимуване. Впечатляващ е фактът, че за толкова кратко време те са научили и знаят кога и как да се върнат отново в моята градина, как да си построят гнезда, как и с какво да хранят себе си и малките си и т.н. Можем ли да се сравним с тях? Колко тежък, труден и обръкан изглежда нашият човешки свят! И все пак аз мисля, че ако човек съумее дълбоко да проникне в живота си на собственото си обкръжение и в света на ежедневието, в което живее, то пред него ще се открие един наистина величествен свят – „свят на мир и радост за всяка душа“ (това го пейте всеки ден). Сега и тук, ние се раждаме в свят на мир и радост и започват неотменими един от друг физическия ни и духовен живот. Животът е просто проява на Сила, която не е материална, не се проявява чрез материалната. Човешкият организъм е ценен до толкова, има живот в себе си. Учителя е казал: Съдържанието на човешкия организъм е животът, съдържанието на живота е здравето, а здравето се обуславя от хармоничното съчетание на елементите и силите, които действат в човешкия организъм. Човек, в общ план, определя отношенията си към Природата чрез мозъка, чрез дробовете си той уравнива своята отнoшения, а чрез стомаха си той ги реализира.

Пламен Цочев

От домакините

БРАТСКА СРЕЩА В ПЕРНИК

от стр. 4

с изгрева и през целия ден ни даряваше светлината и топлината си. Искане се да вярваме, че и ние имаме малък принос и затова Небето и Светлите съществата са ни подкрепили. А братята и сестрите от София, Дупница и Кюстендил не спираха да ни дават доказателство за това – възхищаваха се на топлия прием, на малката ни, но хармонична група, на перфектната организация, която създадохме, и не на последно място на приготвената с много любов храна.

Искам да изкажа огромната ни благодарност към братята и сестрите, които свириха и пяха за нас – Надежда,

Ани, Божидар и Радослав, хор „Евера“, както и малката Богдана, които ни направиха истински щастливи. Лекцията „Паневритмията, като средство за разширяване на съзнанието“, която сестра Людмила изнесе, накара всеки един да се замисли за скритите послания на Паневритмията и как всеки би могъл да подобри играта си, за да се ползва от силата ѝ.

Гостите бяха изключително възторжени и радостта, която взаимно си дарихме, ще ни напомня, че винаги, когато помежду ни цари Хармония и Разбирателство ще имаме подкрепата и помощта на Учителя. Общата ни

Любов към него и учението му, ни помогна да бъдем по-светли и добри!

Братята и сестрите проявиха голям интерес и апетит към ангелската супа и другите кулинарни творения, но едно от тях особено ги впечатли и по тяхна молба изпращам рецептата на съборните питки на сестра Боряна от Перник.

РЕЦЕПТА ЗА СЪБОРНИ ПИТКИ „БОРЯНА-ПЕРНИК“

Продукти: 1 кг. брашно; 1 ч.л. сода за хляб; 1 1/2 с.л. сол; 1/2 кубче мая (или 1/2 пакетче суха мая); 3-4 с.л. кисело мляко; 1/2 с.л. олио.

Кубчето мая се разтваря в малко хладка вода с 1 ч.л. захар и брашно, за да стане на кашлица. Брашното се замесва меко и се оставя да втаса. След това се оформят малки топки, в които се поставят парченце масло, сирене, а най-отгоре се поставя кашкавалче, масълце и се поръсва с шарена сол. Пекат се в предварително загрята до 200 градуса фурна около 20 минути до зачервяването им.

Има и втори вариант на печене в незагрята фурна на около 200 градуса – до зачервяването им.

ДОБЪР АПЕТИТ!

С братски поздрав
Ива Янчева

ОСНОВНИТЕ УЧЕНИЯ НА ФРЕНОЛОГИЯТА

КРАТКО ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФРЕНОЛОГИЯТА ОТ УЧИТЕЛЯ, ПУБЛИКУВАНО В СП. РОДИНА ГОДИНА III, КН. 1, 3, 6, 7 ОТ 1901 Г. И КН. 2 И 3 1902 Г.

продължение от брой 12

ВЗАИМНИ ВРЪЗКИ И ОТНОШЕНИЯ НА МОЗЪКА И УМА

Дълго време е имало спор между разните физиолози върху въпроса за мозъка, каква работа изпълнява той в органическият живот. Хипократ и Астрок си представяли мозъка като слонгер или гъба. Аристотел го считал за безкръвна маса, която регулира топлината на сърцето. Праксагор, Плисоник, Филотин и други гледали на него просто като на продължение или нарастване от гръбначния мозък. Мистисели го наричали неорганическа маса. Малпиги го е мислил да е сбор от смесени вътрешни нишки. Себастиер и Бойр предполагали да е орган за отделяне на сокове. Гален и мнозина други си въобразявали, че мозъкът отделя жизненни сили, които разпръсква по тялото посредством артериите, а Бишот си го представял за особена обвивка, която да пази частите отдолу. Сега изобщо се приема от видните физиолози, че мозъкът е орган на ума. Има обаче още някои, които спорват правото на това мнение, именно затова ще представим предварително някои от фактите и доказателствата, чрез които се установява истината на това предположение.

1. Размер и интелигентност.

Знае се изобщо, че ниската степен на умствени сили се придружава всякога с особен недостатък на мозъка. Тъй например – в най-долните класове идиоти хоризонталната окръжност на главата, измерена отгоре на ушите, е на големина от 35 до 37 см, когато в добре развитата глава тя е 55-56 см. У такива нискостоящи идиоти разстоянието измерено от основата на носа през върха на главата до опашницата на задтилната кост е 20 или 22 сантиметра, когато в добре развитата глава е 35 см. Главите на дивашки племена относително са по-малки от тези на цивилизованите. Негърският череп например има мозъчна вместимост средно число 205 кубически сантиметра. По-високо стоящите племена на американските индианци, според професор С. Г. Мортон, като семействата и онидаите, имат мозъчно измерване 225 кубически сантиметра, когато вместимостта на английския и германския енцефалон (главен мозък) е установена от най-добрите автори да е 250 кубически сантиметра. В една таблица, извлечена от 405 аутопси, направени върху бели и негърски мозъци, записани от професор Оустин Флинт от

Ню Йорк, средната тежест на европейския мозък е поставена в 52 унции, а на негърския – в 46.9. Когато размерът на главата не надминава 34 или 35 сантиметра в хоризонталната окръжност, то идиотството е неизбежно последствие.

2. Умствена сила и мозъчно развитие.

Навсякъде по цялото животинско царство мозъкът се забелязва да е по-голям и по-сложен в съразмерност със силата и числото на проявените умствени способности. Професор Грейвс казва, че главната мозъчна част на нервната система се е развила тъй съразмерно, според както последно се появяват новите способности на ума, които при пръв поглед се виждат малко и незначителни на брой у нисшите видове, но с нашето възлизане понагоре се увеличават и стават по-многобройни и отличителни, докато стигнем до човека, у когото мозъкът придобива завършена форма по степен и качество, което по необходимост го поставя над всички други млекопитаещи като господар. Развитието на мозъка и ума прави човека не само различен от другите животни, но му придава и особено свойство, което го отличава до голяма степен от подобните нему индивиди. Очевиден факт е, че съществуват големи различия между умствените сили на разните човеци. В такива случаи различието е очевидно, съществува подобна разлика във формите и размера на черепите. Най-високо дареният изобщо, притежава и по-доброкачествен мозък. Върху тази точка модерните физиолози изобщо се съгласяват. Професор Флинт в своето последно съчинение върху физиологията предпазливо забелязва: „Може да се постави като общо правило, че в разните племена мозъкът е развит съразмерно умствените сили на хората, а и в разните индивиди от същото племе господства същото правило“.

3. Органически повреди.

При болест или повреда на мозъка, умът се повлиява. Доктор Стак в лекциите си „Как да се практикува медицината“ разказва за един случай, при който бил отстранен от вътрешната повърхност на мозъка един тумор от главата на един човек, след което пациентът бил внезапно и за пръв път прихванат от припадък, със загуба на своето съзнание и гърчения на седалището и краиниците. Хирургът, като знаел, че причината за това е отстраняването на налягането, на което мозъкът се бил приучил постепенно през времето на това туморно нарастване, направил едно леко притис-

кане върху откритата повърхност на мозъка и гърченията моментално престават, и съзнанието му се повърнало. Друг автор, професор Чайман, разправя за друг случай, при който мозъчната повърхност била открита чрез загубата на една част от черепа. В този случай съзнанието можело да се суспендира (прекрати) по желание, с леко само натисване с пръст върху откритата повърхност на мозъка и да се възстанови отново с премахването на натисването. Сър Уилям Елис в съчинението си „Разсъждения върху умопобъркването“ казва, че от 221 случая на разрязвания намерил 207, които показвали признаци на мозъчна болест. От останалите четири са родени идиоти, трябва да се извадят от листа. Остават десет случая, при които не е могъл да забележи органическа болест на мозъка.

4. Движение.

Когато се е случвало мозъкът да е изложен чрез отстраняване или загуба на някоя част от черепа, забелязвало се е, че той се вълнува съразмерно според степента на умственото възбуждение. На сър Астли Купър донесли млад момък, изгубил част от черепа си над веждите. След изпитване на главата, сър Астли казва: „Аз отчетливо видях биенето на пулса на мозъка. Той беше правилен и малко бавен, но в това време мозъкът се възбуди от някое противодействие на някакво негово желание и веднага кръвта започна бистро да приижда в мозъка с увеличаваща се сила и биенето на пулса стана бързо и силно“. Затова той му забелязва: „Ако вие пренебрегнете да пазите ума свободен от вълнения, другите средства при лекуването мозъчните повреди, ще бъдат безполезни“. Доктор Пиркюн разказва за друг случай с една жена, която изгубила доста голяма част от върха на черепа си заедно с връхната обвивка на мозъка. Тази жена, когато тихо спяла, без да е обезпокоявана от сънища, мозъкът ѝ бил съвършено бездействен и вътре в рамките на главата, но когато се е възбуждала от сънища, мозъкът ѝ се помръдвал и издигал въз от границите си. При възбудителни сънища издигането извън черепа е било още по-голямо, а особено при будно състояние, ако е била завзета от сериозни мисли или жив разговор, провличането съвсем се увеличавало. Тези са само някои от многото случаи, които наведохме за доказателство и подкрепа на принципа, че мозъкът е орган на ума.

(следва продължение)

Астрологична прогноза за периода 21.06 - 10.08.2006

Слънцето навлиза в знака Рак на 21 юни в 15.27 ч. и това ще ни помогне да развиеме качествата на душата си, да навлезем в дълбочината на подсъзнанието и там да служим на Божественото. Зодиакалният знак Рак, от най-древни времена символизира т.нар. врата на Живота, чрез която окултният ученик получава жизнено важно да се суспендира (прекрати) по желание, с леко само натисване с пръст върху откритата повърхност на мозъка и да се възстанови отново с премахването на натисването. Сър Уилям Елис в съчинението си „Разсъждения върху умопобъркването“ казва, че от 221 случая на разрязвания намерил 207, които показвали признаци на мозъчна болест. От останалите четири са родени идиоти, трябва да се извадят от листа. Остават десет случая, при които не е могъл да забележи органическа болест на мозъка.

Както вече споменахме в предишната астрологична прогноза, благодарение на мощния съвпад между Сатурн и Марс, които едновременно с това правят квадрат към Юпитер в периода 15-25.06, ще е налице едно силно противопоставяне на положителните и отрицателните космически сили, което може да доведе до редица проблеми. Марс излиза от този аспект на 27-28.06, а квадратурата между Сатурн и Юпитер ще действа приблизително до средата на юли месец, като създават едно социално и кармическо напрежение основано на някакви морално-философски неразрешени въпроси. Тези съчетания са особено важни за хора, имащи важни астроточки около 10°-12° Лъв, Скорпион, Водолей и Телец.

Луната и Венера съвпадат в края на знака Телец на 22-23.06 като едновременно с това създава редица хармонични съчетания със съпада между Сатурн и Марс; с Уран, Меркурий и Еволюционната ос (Горен-Долен лунен възел). Всичко това ще съдейства за трансформацията и смекчаването на грубите енергии на съпада между Сатурн и Марс.

Допълнително смекчаване на дисхармоничния аспект между Сатурн и Юпитер се разгръща при съпада на Слънцето с Луната по време на новолунието на 25-26.06, когато те заедно хармонизират Юпитер с тригон, Венера и Уран насочват добродетелни лъчи към Сатурн и Марс чрез аспекти от Пентаграма - 72°, 144°, а по това време и умствените енергии на Меркурий реализират хармоничен аспект с оста на еволюцията. Това хармонично съчетание продължава до 27.06, когато Луната съвпада с Меркурий и допълнително усилва неговите благоприятни качества. Но това разумният ученик съхранява и опазва хармоничните космически сили, и ги използва правилно при предстоящи неблагоприятни условия. Точно това трябва да се приложи при предстоящите няколко дни. На 28.06 Луната усилва вече разпадащият се съвпад между Марс и Сатурн, като усилва и дисхармоничната енергия между Юпитер и Сатурн. Марс и Нептун вече са започнали

да образуват опозиция, която ще действа от 29.06 до 10.07 и Луната именно на 29.06 ще задейства тази опозиция. Към това съчетание трябва да се особено внимателни хора, които имат важни астроточки около 17°-21° Лъв, Водолей, Скорпион и Телец. На 1.07 Луната прави опозиция с Уран, като въвежда напрежение в знаците Риби и Дева, но за щастие на този ден преди всичко е в пълна кулминация мощният тригон между Слънцето и Юпитер, който проявява своята сила до 4-5.07.

В периода 2-4.07 действат редица хармонични аспекти между много планети, като по този начин се балансират действащите в този момент дисхармонични аспекти между Сатурн и Юпитер, Марс и Нептун.

В периода 5-8.07 действат квадратура между Венера (в Близнаци) и Уран (в Риби), като заедно с това на 5-6.07 Луната съвпада с Юпитер (в Скорпион), като отново усилва квадратурата към Сатурн. За радост в този момент има доста хармонични аспекти, като на 6.07 се образува голям тригон между Слънцето, Луната и Уран. Всичко това означава, че е необходима будност и духовна работа, за да се трансформират негативните съчетания в положителни и да се насочат в разумна посока.

На 13.07 Луната съвпада с Нептун, като заедно с това усилва опозицията към Марс. По същото време вече действа и опозицията между Венера и Плутон (в сила в периода 13-17.07), като Венера образува тау-квадрат с оста на еволюцията. Не трябва да се допускат действия ръководени от илюзии да предизвикват агресивни и груби прояви. Тези два аспекта са особено важни за хора, които имат важни астроточки около 17°-21° Лъв, Водолей, Близнаци и Стрелец. В периода 13-17.07 действат и хармонизираща позиция на Марс спрямо опозицията между Венера и Плутон, което до някъде канализира правилно дисхармоничната енергия. А на 16.07 Луната съвпада кармически със своя горен възел и завършва споменатия тау-квадрат в голям квадрат. Тъй като по същото време тя прави тригон със съпадащите Слънце и Меркурий, това ще доведе до смекчаване на дисхармоничните процеси поради намеса на Духа и мисълта.

На 20-21.07 Луната завършва трапециод образуван от оста на еволюцията и съвпада на Меркурий със Слънцето, като по същото време действат и хармонични аспекти между Венера и Марс и Юпитер и Марс. Хармоничните съчетания продължават включително и до датата на новолунието на 25.07, като това означава, че в смисъла на науката астрология настъпва едно астрозатишие и хармо-

ния, което е един вид почивка в Космоса. Тези съчетания трябва да се използват целесъобразно и разумно, защото са много редки.

Слънцето навлиза в знака Лъв на 23 юли в 2.19 ч. и това ще ни помогне да развиеме творческите си способности, както и уменията да бъдем цялостни, центрирани в Христа индивидуалности.

На 26.07 Луната съвпада със Сатурн, като усилва за момент почти изчезнал квадрат между Юпитер и Сатурн. От друга страна Луната задейства още слабата опозиция между Сатурн и Нептун, което означава, че не трябва да се допускат временни промени в настроението или елементарни емоции да нарушат постигнатото с труд и усилие.

В периода 25-29.07 действат тригона между Венера и Юпитер, като специално на 27.07 Луната влиза също в тригон с Плутон и творчески аспект с Юпитер. В ранните часове на 28.07 Луната съвпада с Марс и допълнително усилва хармоничното съчетание между Венера и Юпитер. Това означава, че се натрупват хармонични енергии, които трябва да се използват и да се опазват от разпиляване поради задействащата се опозиция между Луната и Уран (нервност, излишни емоции, стрес) в края на деня на 28.07.

В периода 29.07-01.08 действат тригон между Уран и Венера, като по този начин Венера, току-що напускайки хармоничния аспект с Юпитер образува нов хармоничен аспект с Уран. Тук благоприятствани ще бъдат хората родени във водните знаци и специално в Рак. Но ако се трансформира правилно напрежението между Юпитер и Слънцето действало в периода 30.07-6.08.

В периода 5-10.08 Слънцето съвпада със Сатурн, като на 9.08 Луната съвпада с Нептун образува напрегната опозиция към съпада на Слънцето, което означава, че има напрежени космически енергии, които могат да създават личностни противопоставяния и сблъсъци, особено при хора родени в централните градуси на Лъв и Водолей. По същото време действа опозиция между Уран и Марс, който е хармонизиран от Юпитер; Плутон продължава да се намира в квадратура към Оста на еволюцията, а отново към нея по същото време действат хармонично съпада между Венера и Меркурий. Това означава, че ако се приложи вярата и волевото въздържание като добродетели срещу прихвързаност и агресивност, и заедно с това се слуша гласът на разумното сърце, човек ще може правилно да преодолее възникналите противоречия и да ги трансформира в положителни опитности.

Филип Филипов

Когато дойде лятото и наближи месец август повечето от нас започват да мислят за качването на Рила планина в лятната планинска школа на Бялото Братство. Сърцата ни отново затрептят със силно желание да отидем на онези високи, красиви и силни места край 7-те рилски езера, където душите ни се изпълват със светлина и радост. И всеки, който може да отдели време и средства за качване в лагера, се подготвя за това: отпуски, екипировка и всичко останало, което е необходимо за пребиваване в по-суровите планински условия. Но освен материална подготовка за планината сега е моментът да се подготвим за нея и вътрешно. Да си припомним коя е основната цел на нашето пребиваване там и да организираме своя вътрешен и външен живот съобразно нея. По този въпрос Учителя казва: „Сега вие сте дошли на плани-

ната да научите нещо. Тук вие сте на училище. То е само за онези, които мислят правилно, а които не мислят правилно, да си вървят. Селището на учениците тук е школа.“

В тази висша школа на Любовта наша задача е да се научим да живеем в разбирателство и хармония помежду си, докато правим всичко заедно. Затова е добре всеки от нас още от сега да се попита: „Какво мога да помогна аз на братята и сестрите в лагера?“ И всеки да намери своя отговор! Може би участие в работата на подготвителната група, финансово подпомагане за организацията на лагера или на материално затруднен брат или сестра, участие в дежурство в лагера, организация на творческите занимания на децата и т.н. – според нашите желания и възможности. Защото общият живот на взаимомощ е новото, което учим там. В тази рилска

духовна школа ние се учим също да не се боим от резките промени на времето, да познаваме планината, да я обичаме и пазим чиста, като свой дом. В това планинско духовно училище за себепознание и самовъзпитание ние се учим на самодисциплина и отговорност. И тъй като всяка година в рилския лагер се качват нови хора, наше задължение е те да бъдат предварително осведомени, съгласни и способни да бъдат в хармония с основната идея на общия живот. Затова публикуваме изискванията и препоръките, които е абсолютно необходимо да знае всеки, който има намерение да пребивава в лятното духовно училище. Нека си ги припомним и се погрижим с тях да бъде запознат предварително всеки нов човек, който сме поканили там.

Людмила Червенкова

За по-хармонична Паневритмия

Светла Балтова

Братя и сестри, знаем, че свещеният кръг на Паневритмията ни свързва в едно цяло и начинът, по който тя се изпълнява на Рила дава отражение не само върху лагерния живот, но влияе и на по-дълбоките (или по-висши) нива.

Подготовката за една хармонична Паневритмия трябва да започне още в братските общности, преди качването в лагера. Всяка колективна човешка дейност има правила. Припомнянето на някои от тях за изпълнение на Паневритмията е полезно както за хората, които са отскоро и ще се качват за първи път на Рила, така и за хора, които ще поемат отговорността да доведат в лагера и да въведат в свещения кръг на Паневритмията свои познати и приятели.

Практиката от миналите години няколко души да следят за оформянето и поддържането на кръга на Паневритмията и да се мъчат да предотвратят обръкването в отделни негови части, постепенно трябва да бъде заменена от будност и съзнателно отношение на всички участници с повече опит, които да внасят хармония и ред.

Облеклото за Паневритмия

Препоръчват се дрехи в бял цвят. Дрехите са свободни, непрозрачни (вж. препоръките на Учителя за женската рокля). Недопустимо е присъствието в кръга на Паневритмията на хора в плажно или леко спортно облекло: шорти, потници, бюстиета и други. Когато има повече от един кръг, във вътрешния влизат облечените в бяло, които знаят да играят добре упражненията. Това правило особено

важи за съборните дни, когато според традициите на Братството, в най-вътрешния кръг не влизат хора, облечени в цветно облекло, макар и в пастелни нюанси. Мъжете са с дълги панталони и ризи или блузи. Препоръчително е жените да бъдат с рокли или поли и блузи. За „свервяване на часовника“ можете да разгледате снимките на Мария Тодорова и Ярмила Ментцлова, изпълняващи Паневритмия. Мили сестри, много по-грациозни сте в рокли и поли!

Паневритмията има много аспекти и може да бъде разглеждана като гимнастически комплекс, оздравителна процедура, възпитателен метод и прочее, но на Рила, в лятната духовна школа, тя е съставна част от нашата духовна дейност. Нека да изразим респекта си към нейната свещена същност, започвайки от най-малките неща.

Подготовката за Паневритмия

Настройването за Паневритмията и чувството на радост и благоговение от изпълнението ѝ би трябвало да става доста преди влизането в кръга. Самото подреждане на участниците във всеки по-голям кръг също изисква време. Необходимо е участващите да се подготвят 10-15 минути преди началото.

През последните години за настройване преди Паневритмията участниците се обръщат към центъра на кръга в едноминутна концентрация в мълчание. Тази практика има благотворен ефект и нека да се запази и тази година.

Закъснелите за Паневритмията ще трябва да изчакват извън кръга до завършване на поредното упражнение и в паузата между две упражнения да заемат място в кръга.

Кръгът

Оформянето и поддържането на кръга изисква внимание и будно съзнание от началото до края на танца.

Вътре в кръга по традиция се намират само музикантите и техните вещи. Останалите предмети и дрехи се оставят на разстояние поне 6 метра от кръга. Би било добре наблюдателите също да бъдат на достатъчно разстояние, така че да не смущават участниците.

Всеки участник в кръга на Паневритмията е точка от този кръг и следователно носи равна отговорност с всички останали за оформянето му. Нека съзнанието за това ни съпътства през цялата игра.

Кръгът не бива да бъде пресичан. При търсене на място участниците го заобикалят откън. Разстоянията между двойките са две протегнати ръце,

продължава на стр. 10

Рила - една велика привилегия

Ивелина Елмазова

Един път стъпили в лагера на Рила, един път играли Паневритмия на Чистотата или на Бъбрека, един път посрещнали изгрева на Молитвения връх, един път пили от свещената вода на Ръцете, които дават и хранили се от общия обяд, приготвен с много песни и обич от сестрите, ти вече си неизменно свързан с всичко това по начин, по който не можеш да го обясниш другите... Защо цяла година броиш дните оставящи до лагера на Бялото Братство? Защо всяка година това е най-важното нещо, което в никакъв случай не искаш да пропуснеш и си казваш: „Господи, дано бъде отново между „избраните“.

Нека всеки от нас тогава лято, преди да се ка-

чи на Рила, си отговори на няколко въпроса:

1. Защо отивам в лятната духовна школа на Рила?
2. Каква е моята задача там?
3. Как да се включа в общия духовен живот?
4. Каква физическа работа ще извършвам всеки ден?
5. На колко братя и сестри ще помогна според нуждите?
6. Спазвам ли утвърдените правила за Лятната Духовна Школа на Рила, необходими за нормалното протичане на живота в школата?

Защото всъщност всеки път, бъдейки част от лагера на Рила, ние имаме великата привилегия не само да се изчистим физически, психически и духовно, но и да научим още един урок, урокът, че сме едно цяло.

Някои правила на Духовната планинска школа на Рила

Поддържане на чистота в лагера

Отпадъците се събират разделени по видове - хранителни, стъклени, метални, пластмасови и част от хартиените. Само чистите хартиени отпадъци се изгарят в печката на кухнята. Хранителните отпадъци се събират в специална септична яма в района на лагера.

Необходимо е всеки да носи подходящи индивидуални торби и чувалчета за разделно събиране на нехранителни битови отпадъци. Сортираните отпадъци се опаковат добре и лично се връщат до населено място извън Парк „Рила“, където се оставят в контейнери.

Във връзка с опазване чистотата на водата в района на Езерата, предлагаме да се носи достатъчно по количество бельо за

10-ината дни пребиваване в лагера и там почти да не се пере. Ако това се налага, то това става в лага „Рилски езера“.

Желателно е всеки да си носи метличка и лопатка за поддържане на чистотата около палатките.

Преди заминаване от лагера всеки е длъжен да остави след себе си във възможно най-добър вид мястото, на което е била разпната неговата палатка, както и района около нея. Не е желателно присъствието на домашни животни в лагера, на Молитвения връх и на Паневритмия.

Тревните чимове се създават от Природата много трудно при високопланински условия. Ето защо при монтиране на палатките не се прави окопаваме, подравнява-

не, вадене на чимове.

Всеки трябва да се включва в носенето на вода за кухнята всекидневна, извън дежурствата по кухнята. Това е благословение, защото е работа за общото. Поради слабия дебит на водата при изворчето под Молитвения връх, същата ще се ползва с предимство за кухнята.

Регистрация на участниците в лагера.

Според изискванията на органите на МВР и Дирекцията на Национален парк „Рила“, в лагера се води Регистрационна книга на пребиваващите братя и сестри и се дават номера на техните палатки.

По прехраната

Ще бъде организирана братска кухня. Ще се доставя хляб, който трябва да се заявява два

дни по-рано. Други продукти ще се доставят само при наличие на възможност и по предварителна заявка.

Всеки трябва да носи основното количество необходими хранителни продукти за себе си, хляб за първите 2-3 дни и известно количество сухари.

Желателно е Братските Общности, които поемат дежурство по кухнята, да осигурят собствени продукти за готвене в деня на своето дежурство. Не се приемат продукти от външни лица и туристи за общата кухня.

Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина, Божията Доброта и Божията Правда да пребъдат с нас на Рила!

Постоянна комисия „Рила“

Представяне на Паневритмията в Двореца на културата

В рамките на Панаира на книгата в София (24-28 май) беше организирано представяне на книгата *Учителя, Паневритмия* изд. 2004 г.

На 25 май от 16 часа, в продължение на повече от час, много от посетителите на панаира имаха възможност да се докоснат до възшебството на Паневритмията.

Встъпителните думи на Ина Дойнова въведоха аудиторията в някои основни знания за космичния танц, за създаването и практикуването на Паневритмията.

Людмила Червенкова разказа за дългата съдба на книгата, представляваща уникален документ – от подготвянето и през петдесетте години, до завършването на този процес през 2004 година, когато по наистина забележителен начин бяха намерени и автентичните снимки, правени с цел да илюстрират оригиналното

издание.

Малките Симона и

Богдана показаха упражнението „Изгрява слънцето“ и „Запознаване“ под звуците на струнния състав, който достави много радост на публиката, освен с акомпанимента си на двата танца, и с финалите си изпълнения.

Д-р Светла Балтова говори както за здравословния ефект на Паневритмията така и за мощното влияние, което този танц би имал за изцеление на хармонизиране на обществото,

ако бъде популяризиран. Ина Дойнова допълни темата с духовните аспекти на Паневритмията и изпълни „Радостта на Земята“.

Музикалното изпълнение на „Слънчев лъчи“, с което представянето завърши, внесоха живата сила на Паневритмията в залата и със сигурност вибрираха в сърцата на събралите се дълго след това, ако се съди по оживлението в залата.

Множество въпроси бяха повдигнати от присъстващите, за мнозина от които това беше първо запознанство с Паневритмията. Времето по регламент изтече, но хората не се разотиваха и по-голямата част се насочваха към щанда на Издателството „Бяло Братство“, където желаеха да потърсят допълнителна информация. Наистина, трудно е да се откъсне човек от един жив извор на сила и хармония.

Д-р Светла Балтова

Шестгодишната Богдана от София

За по-хармонична Паневритмия

от стр. 9

което важи и за разстоянието между партньорите вътре в двойката. Необходимо е това разстояние да се поддържа по време на цялата Паневритмия. Големите празници, получаващи се по време на игра между някои двойки, са наричани от Учи-

теля „порти“. Те нарушават енергиите на кръга и би трябвало да бъдат коригирани или още по време на играта чрез удължаване на крачката на задната двойка, или чрез придвижване в посоката на движението на кръга в паузата между две упражнения, или чрез на-

маляване радиуса на кръга в зависимост от ситуацията. Накъсването и нагъването на кръга е крайно нежелателно.

Поддържането на правен кръг изисква будност на вниманието и в този смисъл усилията, които ще положим в тази посока, са добра духовна практика.

Общуване

Паневритмията е духовна практика, динамична медитация, извършвана **заедно** от стотици и понякога хиляди хора. Това изисква от участниците да пристъпят към нея с респект и благоговение, а освен това да имат помежду си добра обхода и почитание, съзнание за цялостен организъм. С държанието си по време на изпълнението й не трябва да дразним и смущаваме хората около нас. Това изключва забележки, подвиквания, високо пеене.

Нека да положим усилия съвършенството и хармонията на Паневритмията, идващи от висшите светове да се проявят в красива форма и така да отразим закона „Както горе, така и долу“.

В Паневритмията Учителя е вложил светени символи и геометрични фигури с мощно въздействие. Трябва да се стараем

да ги изпълняваме точно.

Втората част на Паневритмията „Слънчеви лъчи“ ще бъде обект на семинар и курс за усъвършенстване на 10 и 11 август 2006 г. на лагера на Рила.

От комисията по Паневритмия

Възможности

На 15 май Обществото Бяло Братство, подкрепено от Дирекция НП Рила внесе проект за „Извършване на техническа рекултивация на туристическите пътеки в района на х. „Седемте езера“ и възстановяване на загнатите хабитати“ по Програма за малки проекти на Глобалния Екологичен Фонд. След разглеждане на проектите, главният координатор на Фонда, г-жа Абаджиева, покани на среща екипа от страна на Братството и представител на ДНП Рила. Обсъдиха се няколко възможности за обща работа в областта на Еко-туризма, свързана със съхранение на уникалните местности, биоразнообразието, както и рекултивация на най-ерозиралите участъци от пътеките, по които се извозва багажа на Братството. Сред многото варианти се оформи идеята за създаване на цялостен туристически продукт, от който първа стъпка ще бъде изграждане на Информационен център в местността „Зелени преслап“, където преминаващите туристи могат да

получат информация за маршрутите, хижите, защитените растителни и животински видове. Участието от страна на Братството ще се състои в представяне на духовната същност на пребиваването в планината, животът в лагера, Паневритмията, нарядите. Духовният аспект ще допълни концепцията за устойчиво развитие, което е баланс между опазване на околната среда, икономическия растеж и социален ангажимент. Като недела част от проекта ще бъдат включени дейности, свързани с укрепване на пътеките, създаването на дипляни, филми, мултимедийни продукти, фотоалбуми и др. материали. Предстои среща в ДНП Рила за окончателно формулиране на концепцията и разпределяне на ангажиментите във фазата на подготовката. Радостен факт е, че между Братството и Националния парк се създават добри условия за обща работа. Искрено се надяваме да бъдем партньори в грижите за това свято за нас място.

Рилска комисия

Любопитно

В границите на парка са описани около 1400 висши растения, някои от които са от първостепенно биологично и научно значение. От тях защитените от закона са 51 вида, а 13 са включени в Европейския списък на редките, застрашени и ендемични растения. Сред рилските растения има 57 ендемични - 36 балкански, 18 български и 3 локални - срещани се само в Рила и никъде другаде:

рилска иглика (*Primula deorum*), рилски ревен (*Rheum rhaoticum*) и павловско шапиче (*Alchemilla pawlowskii*). Тази малка част от ценни с голяма научна стойност видове, наречени ендемити или видове, които се срещат на определена територия определят облика на флората. Мъховата флора е представена от 274 вида мъхове, видовете гъби са 233, а сладководните водорасли са 130 вида.

За Мадарския събор

от стр. 4

Това, което се обсъди като организация, е утвърждаването на създателя се през последните години практика ЛДШ да се ръководи от дежурни екипи за съответния ден. Задълженията им са: осигуряване на храна, хигиена, посрещане на гостите, настаняване на новопристигналите, провеждане на духовните наряди и други. Поемайки този ангажимент, братствата следва да направят предварителна подготовка. Практика е участието в ЛДШ да става чрез братските групи: те провеждат предварителни организационни събрания, на които се избира отговорник, който сътрудничи на коменданта на лагера. Братският живот изисква обединение на силите на всички ни и всеки има своето място и значение. Нищо не се очаква да се случи от само себе си, а трябва да го изработим със собствени сили.

Съботният ден завърши с концерт на варненския братски хор и вечерен наряд.

Ден трети. Неделя. Изгревът беше ясен, слънцегреенето силно. Преведохме традиционния наряд и се прочете беседа от Учителя. Игра се Паневритмия под съпровода на братята и сестрите музиканти (имаше четири цигулки, три китари, флейта). Сестра Ина Дойнова и брат Панайот пееха в центъра на Паневритмията и пак в края се получи онова желано силно вдъхновение, което води към полет душите ни. След братската закуска в 10.00 ч. бр. Петьо Цанов изнесе лекция на тема: „Цветогорами на три песни от Учителя“. Лекцията бе илюстрирана и това предизвика интерес. Получи се съвсем естествено обсъждане. И понеже край на събора приближаваше, бяха направени съобщения за предстоящите събития в братския жи-

вот. Сестра Християна от Търново запозна присъстващите с организацията на Детския творчески форум, на който Велико Търново е домакин.

Съборът завърши тъй, както трябва да се завършва всяка една братска работа – с благодарствена молитва. Братството се разделяше до следващото събиране. Мадара има своето място и значение в общобратския живот. Всички благодариха на домакините. А домакините – на всички братя и сестри, участвали в събора. Защото, което правим, го правим заедно. Да благодарим най-вече на Учителя, Който ни води в този светъл път и ни е събрал, за да се опознаем и обикнем, да направим онази силна спойка на Любовта, която ще стане основата на новата човешка култура.

До нови срещи приятели.

Атанас Атанасов, Шумен

Мария Тодорова (вляво) и Ярмила Менцелова (вдясно)

ЮПИТЕР

Юпитер е най-голямата планета в Слънчевото семейство и отстои от Слънцето, съгласно закона на Тициус-Боден на 5.2 астрономически единици. Диаметърът му е 143 000 километра. Относителното тегло на веществото му е 1.34, което ще рече, че е малко по-плътностно от водата (плътността на водата се приема за 1.0, а тази на Земята е 5.5). Това ниско относително тегло представлява сериозна трудност в разбиранята за устройството на Юпитер. Ние ще приемем, че Юпитер притежава твърдо кълбо, подобно на нашата Земя, обвито с дебел атмосферен слой. Един от астрономите, приемащ това схващане, е изчислил, че централното кълбо има диаметър 35 000 километра, който е почти три пъти по-голям от това на Земята, а обвивачата го атмосфера е с дебелина 54 000 километра.

Юпитер обикаля около Слънцето за около 12 земни години със скорост от около 13 километра в секунда.

Всички астрономични данни говорят, че влиянието на Юпитер върху Земята, живота на нея и по-специално върху човека създава постоянно, задълбочено и спокойно отношение към всяка поставена задача, поемане на отговорност за нейното пълно и правилно изпълнение.

От всички планети в Слънчевото семейство, Юпитер има най-бързо завъртане около оста

схвещаване на задачата. Изправената ос е причина на Юпитер да има вечна пролет, т. е. годишни времена както на Земята там няма. Този факт придава на Юпитеровото влияние възможността живите форми и човек винаги да могат да влизат в контакт с Идейния свят, да приемат идеи и насоки за правилно осъществяване на задачите.

Наблюдаван с телескоп, Юпитер има доста сплесната форма, която е сплеснатост на атмосферата му. Най-интересното в образа на Юпитер, което вълнува астрономите, е ясно изразените особености при наблюдение на повърхността му. От всички планети дискът на Юпитер е най-богат на детайли, особено около екватора, където е най-удобен за наблюдение. В този именно район се наблюдават множество червеникави ивици, които пресичат диска на планетата, успоредно на екватора, и чийто характер, макар да търпи известни промени, се запазва. Освен това в тази област се наблюдава също и едно червено петно с 50 000 километра дължина и около 10 000 километра ширина, което също както ивиците мени силата на окраската си, но неизменно присъства там. Тези обогрени ивици и петна се обясняват с някои температурни особености на Юпитер: температурата на диска му е по-висока от тази, която би

сходни с тези на Слънцето, но в много по-скромно размер. Да се допусне, че тази активност е плод на някакви случайни и безредни механични процеси, без смисъл и цел, е крайно неприемливо. Всички те, както и слънчевите, са плод на великата Разумност на високо издигнати Същества, които населяват Юпитер. Еволюционният процес в Природата не свършва до човека, а върви все по-нагоре по вечна спирала. В човешкия живот също се наблюдават степени на този процес, защото възможностите на Природата са безкрайни.

Саабей е дал на Юпитер името Мулу-Баб-Бар, което ще рече подобен на Слънцето. Наистина Юпитер със своето влияние има за задача да помогне на живите земни форми, включително и на човека, предавайки им преди всичко своя подтик към активност, за да вървят с по-стегнат и бърз темп в пътя на еволюцията. Като пръв помощник на Слънцето, Юпитер има и друга по-сериозна задача: да се бори срещу пристъпите на Черното слънце. Потвърждение на това твърдение е връзката между Слънчевата активност и тази на Юпитер, породени от посегателството на Черното слънце върху Слънчевата система. Втора задача на Юпитер е да възстанови първоначалния вид на Слънчевото семейство, нарушен след катастрофата. Основна задача на Черното слънце е да внася безредие там, където би могло да проникне, докато основната задача на Светлите слънца е да внасят ред, порядък и облагородяване.

Вече споменахме, че отломци (астероиди) от разрушената планета Фаетон се движат в безпорядък между орбитите на Марс и Юпитер. Една част от тях „Троянците“, са заставени от

Слънцето и Юпитер да се движат в непроменлива конфигурация, образувайки с тях два равностранни триъгълника. От друга страна, по-голямата част от тези астероиди се движат в орбита, която според закона на Тициус-Боден би следвало да е орбитата на разрушената планета Фаетон - на 2.8 астрономически единици от Слънцето. Тези факти са първите ясно изразени стъпки за внасяне на ред и порядък в създадалото се безредие.

Юпитер има 17 спътника, но само четири от тях са истински - т. нар. Галилееви спътници: Йо, Европа, Ганимед и Ка-

листо. Имената им са взети от гръцката митология. Останалите спътници са късове от разрушената планета и се наричат астероиди.

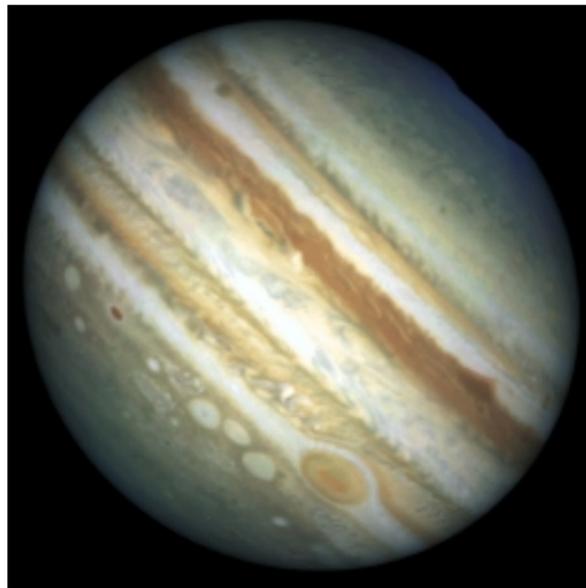
Всички спътници на Юпитер дават отражение върху влиянието на планетата, особено Галилеевите спътници. Така например, спътникът Йо има диаметър 3 800 километра, намира се най-близо до Юпитер (само на 420 000 километра) и се движи в кръгова орбита, което е много важно за доброто му влияние. Когато се намира между Юпитер и Земята, той се отразява благотворно върху активността на Юпитеровото влияние, защото фотографите от „Вояджър“ ясно показват активна вулканична дейност върху Йо.

Вторият спътник, Европа, по размер е колкото Луната, движи се също в кръгова орбита, намира се на 670 900 километра от Юпитер и има една много характерна особеност: от всички членове на Слънчевото семейство (Планети и спътници) има най-голяма отразяваща способност (албедо), равна на 0.73 и най-ярко свети. Тази голяма яркост придава на Юпитеровото влияние стремеж към ритуалност, към тържествено и блестящо представяне при всички празнични събития, стремеж към медицината.

Другите два спътника, Ганимед и Калисто, са по-големи от Меркурий. Ганимед е с диаметър 5 600 километра и се намира на 1 070 000 километра от Юпитер, а Калисто е с диаметър 5 200 километра и отстои от планетата на 1 880 000 километра (най-далеч от останалите три). И двата имат малко относително тегло: 1.9 за Ганимед и 1.6 за Калисто, което говори, че притежават дебел атмосферен слой и фактически са по-малки по размер. Когато се намират между Земята и Юпитер, дебелината на атмосферата им, придава на Юпитеровото влияние подсилване на мисловната дейност.

Четири спътника имат общ белег: бавно се въртят около осите си и винаги са обърнати с една и съща страна към Юпитер, както и Луната към Земята. Това придава на Юпитеровото влияние типичното бавно и спокойно реагиране.

Останалите спътници, късове от разрушената планета, придават на Юпитеровото влияние върху по-низши типове отрицателни черти: гордост, тщеславие, презрение, стремеж да се въпрегат околните за изпълнение на лични задачи, лъжа в най-голям мащаб, стремеж едно да се мис-

ли, а друго да се говори, жажда за присвояване на чуждото по непочтен начин. Такива хора са различни чорбаджии, аги, помешчици и непочтените дипломати.

От всичко, казано до тук, трябва да се заключи, че Юпитеровото влияние е много сложно и разнообразно, поради което чист външен и психологически израз на Юпитер трудно може да се даде.

За създаването и оформянето на Юпитер, участие е взело със своите Небесни образувания Зодиакалното съзвездие Стрелец. То се вижда най-добре през юните на юли и август и голяма част от него лежи и в Млечния път. През ясна и безлунна нощ в него могат да се видят с просто око около 115 звезди, но общо взето те са слаби, а само две от тях са от Втора звездна величина и осем - от Трета. Саабей е дал на това съзвездие символ на получовек: от кръста нагоре той държи лък с опъната тетива и поставена на нея стрела, готова да полети; от кръста надолу е добре охранен кон, с изразена напрегнатост на тялото. Всичко това показва какви качества придава съзвездие Стрелец върху Юпитеровото влияние: възможност за постигане и осъществяване на всяка поставена задача.

По посока на съзвездие Стрелец се намира централното ядро на нашата галактика, което представлява грамаден звезден куп с диаметър около 2 000 светлинни години (светлинната година е мярка в астрономията, определяща разстоянието, което светлината изминава за една година със скорост 300 000 километра в секунда). Слънчевата система е отдалечена от този център на 30 000 светлинни години. Поради голямото разстояние и многото мъглявини, които се намират там, в този звезден куп не могат да се различат отделни звезди и той изглежда като светещо кълбо. Централното галактично ядро придава на Юпитеровото влияние голяма възможност за тесен контакт с Идейния свят, богатство от идеи за всяка работа и задача. Винаги, когато Юпитеровите личности имат да разрешават и

осъществяват нещо, идеите и методите за това проблясват в техния мозък, идва им смелост за действие и увереност в добрия изход. В централното ядро, както отбелязахме, има и много мъглявини, които придават на Юпитеровото влияние върху по-низши типове стремеж да заблуждават, особено в емоционалната сфера, където на думи дават израз на голямо възхищение от видяното и преживяното.

Орбитата на Юпитер е слабо сплесната елипса, което също допринася за благотворното му влияние. При афелий, планетата е на около 816 милиона километра от Слънцето, при перихелий е на около 740 милиона километра, а разликата е около 76 милиона километра, която за голямата му орбита не е значителна. Най-голямото му разстояние до Земята е 965 милиона километра, когато Земята, Слънцето, Юпитер лежат на права линия, а Слънцето е между Земята и Юпитер; при това положение от Земята се наблюдава съвпад на Юпитера със Слънцето. Поради грамадното разстояние, при този съвпад, Юпитеровото влияние действа сравнително по-слабо, но е с по-благоприятни качества, защото Слънцето е пред него; често дава и артистични способности. Най-близкото разстояние на Юпитер до Земята е 591 милиона километра, което се различава от най-далечното с 374 милиона километра. Тази значителна разлика е налице, когато Слънце, Земя, Юпитер се подредят по права линия, а Земята е между Слънцето и Юпитер; тогава от Земята се наблюдава противоостоияне (опозиция) на Юпитер и движението му, гледано от Земята, е обратно (ретроградно), поради което влиянието му е много по-силно и се изразява с всичките си, предимно отрицателни качества (особено при низшите типове): гордост, надменност, честолюбие и фалшиво отношение към другите. Освен при съвпад, ретроградно движение на Юпитер се наблюдава от Земята и при други ълови разстояния на планетата.

из „Звездният мир - астрология“, Николай Дойнов

Галилеевите спътници

си - за 9 часа и 50 минути, което определя едно от най-интересните и ясно изразени негови влияния: подтик у живите форми на Земята към постигане на първенство. Същото е в пълна сила и при човека: устрем да бъде пръв, в челните редици на всяко дело с вяра и сила, без да се смущава от пречки, спънки и трудности, които животът всякога поднася.

Оста на Юпитер е почти перпендикулярна спрямо плоскостта на орбитата му и има само 3 градуса отклонение. Това говори, че при голямата катастрофа в Слън-

имала планетата, ако се нагриваше само от Слънцето. Освен това, на повърхността на диска се наблюдават овални ями, през които се виждат и по-вътрешните слоеве на атмосферната обвивка, като с проникването надолу температурата бързо расте и достига до 20 000 градуса. Установено е, че планетата отделя три пъти повече енергия, отколкото получава от Слънцето и е източник на могъщи радиоизлъчвания и силни магнитни течения. Всичко това говори, че на Юпитер цари богат и интензивен живот. Мощните процеси в неговите недра са твърде

Светлината е език на слънчевите жители. Те, като си говорят, образуват светлината. Тя е техният говор, затова е толкова приятна. Всеки човек, който е енергичен, е червен. Всеки човек, който мисли, е жълт. Всеки, който вярва, е син. Всеки, който расте, е зелен. Всеки, който се индивидуализира, е портокален. Всеки, който иска да запоядва, е виолетов. Цветовете показват енергиите на човека.

Из „Свещени думи на Учителя„

В брой 10 на нашия вестник поместихме материал от брат Боян Боев за празниците на Природата. Сега дойде редица на

Празника на лятото

„Два вида енергия функционира в Природата и в живота. Тя произтича от два центъра – от центъра на Слънцето и този на Земята. Енергиите, които идват от центъра на Земята, вървят по гръбначния стълб и във вид на по-голямо течение, нахлуват в централната нервна система. Върху тази енергия хората са изгубили контрол. Другият енергиен поток,

който идва от Слънцето, върви в обратно направление от мозъчната към симпатичната нервна система и стомаха.“

Учителя

През лятото Земята става най-положителна, с изобилна светлина и топлина и докато през пролетта всичко расте и се развива, през лятото, под въздействието на топлината и на външния

огън, плодовете зреят. „Свещеният огън поддържа растенето и развитието на всички същества“, казва Учителя. Лятото дава най-голям простор на живота да се прояви във външния свят, затова казваме, че лятото е сезонът на Мъдростта. През този сезон Слънцето минава през зодиакалния знак Рак.

Още от древността посветените са отбелязвали празника на

лятото като празник на „свещения огън“ с музика и песни от рода на „Слънчеви лъчи“. Чрез тях са влизали във връзка с разумните сили на Природа. През лятото, душата на Природа е високо в пространството, откъдето води развиващия се на повърхността живот.

Свещеният огън е път и среда, която води към духовния свят на хармония и красота.

Мястото на Учителя

Отворих портичката бяла
и с радост влязох в таз обител.
В туй кътче прелестно от Рая
ме чака моя благ Учител.

Цветя ухаят с аромати нежни,
окоето радват с багри пъстри,
кимват ми с главички свежи
и ги отърсват от пчелите дръзки.

Черешите посрещат ме засмени
и канят ме със нежен глас
от плодовете им благословени
да хапна в тоя ранен час.

Чешмата ми изпраща зов
да пийна от водата й студена
и тихичко мълви: „Бог е Любов.
Любов, родила цялата Вселена!“

Заставам пак до Пентаграма,
тъгата си със Теб да споделя,
да търся лек за люта рана -
мехлем за своята душа.

В миг ято гълъби ме обкръжава
и умолява ме с гугукащ глас.
Трохички хлебец аз им давам
и те изяждат ги завчас.

Сякаш ми олекна на душата
и мигом Мъдростта ти осъзнах,
че тъй орисани сме на Земята
с добро да чистим своя грях.

Евгения Иванова - гр. София

ПО ЗАДАДЕНА ТЕМА В ООК XII ГОДИНА „ЗАЩО ЖИВЕЕМ“

Хармония

Да видиш тайнство в полета на птица,
в мравката, която ти пресича път,
в класа висок на зрялата пшеница,
на планината в сигурната гръд.

Да видиш замисъл велик в тревата,
във дъжд пороен, неусетил праг,
в прегръдката добра на тишината,
в покой и мъдрост след неспирен бяг.

Да чувстваш мисълта на друг за тебе,
приятелство без корист да дадеш,
във Слънце да превърнеш айсберг леден,
при извор морния да заведеш.

Дори да те забравят – да обичаш
и в роза болката да претвориш,
смирено пред Отец да коленичиш,
Затуй че жив си, да благодариш.

Стела Бончева,
Велико Търново

Юбилеен духовно-научен симпозиум

2 СЕПТЕМВРИ 2006 ВАРНА

100 ГОДИНИ ВАРНЕНСКИ СЪБОРИ
НА СИНАРХИЧЕСКАТА ВЕРИГА НА БЯЛОТО
БРАТСТВО

70 ГОДИНИ ЖЕРТВЕНА МИСТЕРИЯ
НА УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Теми на симпозиума:

◆ Духовни и исторически аспекти на варненските събори на Синархическата верига – 1906-1909 г.

◆ Същност и мисия на жертвената мистерия на Учителя Беинса Дуно от 1936 г.

◆ Езотерично-християнски синтез в интерпретацията на варненските събори и жертвената мистерия на Учителя.

Форми на участие:

◆ научно съобщение
◆ обзорен доклад

Заявка за участие: кратко резюме (анотация) на съобщението и/или доклада (в писмен или електронен вид, съдържащо точен пощенски и/или електронен адрес)

Краен срок за изпращане на заявка: 31 май 2006 г.

Очаквана програма и оферта за настаняване: 1 юли 2006 г.

Адрес за кореспонденция

Димитър Калев, 9002 Варна, бул. Цар Освободител 49 А, ап. 43

тел: (+359 52) 639 639; e-mail: kalevi@mnet.bg

Организационен комитет

Димитър Калев, Соня Митева, Христо Маджаров, Филип Филипов и Андрей Грива

АПЕЛ

Братя и сестри,

в редакцията очакваме вашата поезия, разкази и есета, както и информация и снимков материал свързан с братските срещи и други организирани от вашите групи дейности.

За контакти 0888/ 22 87 20, 066/ 85 42 98 – Ивелина Елмазова, 0897/84 76 41 – Християна Йорданова.

Адрес: 5300 гр.Габрово, ул. „Прохлада“, 11, вх. В, ап. 13 или на e-mail: bratski_jivot@mail.bg

ПОКАНА

От 1926 година
се организират
съборите в
Димитровград

Традицията продължава всяка първа събота и неделя на месец септември. Братската среща се организира с много ентузиазъм. Концерт, Паневритмия, общ обяд, беседи – това ви обещава на 2 и 3 септември тази година, ако бъдете съпричастни към братския празник-среща в Димитровград.

За контакти се обръщайте към брат Панчо – тел. 0391 63797

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Набор и коректор: Християна ЙОРДАНОВА
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

За контакти: 066/854298, 0888228720;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg

цена: 0,40 лв.

